

CHARLES DICKENS

OLİVER TVİST

Birinci Bölüm

OLİVER'İN İLK YILLARI

Bir şehrin başka binaları arasında, yoksul insanlar için ayrılmış bir ev vardır. Parası ve barınacak yeri olmayanlar oraya giderler. Oraya güçsüzler evi denir.

Oliver Twist işte o evde doğmuştu. Genç bir kadın olan annesi, yatağında hasta yatıyordu. Bir doktorla yaşlı bir kadın başucunda bekliyorlardı.

Genç kadın,

-Bırakın çocuğumu göreyim, sonra öleyim, dedi.

Doktor,

-Yoo, şimdi ölümden söz etmemelisin, dedi.

Yaşlı kadın,

-Yok, şekerim, dedi, ölmek için henüz çok gençsin.

Genç kadın başını salladı ve elini çocuğuna uzattı.

Doktor çocuğu onun kollarına verdi. Kadın soğuk, renksiz dudaklarını bebeğin yanağına bastırdı, sonra arkası üstü düştü ve öldü.

Doktor, -Öldü, dedi.

Yaşlı kadın,

-Evet, zavallı kadıncağız, diyerek, çocuğu, ölmüş annesinin kollarından aldı.

-Zavallı kadıncağız.

Doktor şapkasını ve eldivenlerini giyerken,

-Güzel bir kızdı, dedi. Nereden gelmişti?

Yaşlı kadın:

-Onu buraya dün gece getirdiler. Sokakta yatıyormuş. Öyle uzun yoldan gelmiş ki, ayakkabıları paramparçaydı. Nereden geldiğini, nereye gittiğini kimse bilmiyor.

Doktor ölen kadının sol elini kaldırdı.

-Eski öykü, dedi. -Parmağında yüzük görmüyorum! Evli değilmiş. İyi geceler!

Doktor evine yemeğe gitmişti. Yaşlı kadın ocağın önündeki bir iskemleye oturarak bebeği giydirmeye başladı. Kadının bebeğe; güçsüzler evinde doğan bebeklere, sevgisiz ve acımasız bir dünyaya doğan, anasız babasız zavallı bir çocuğa giydirilen o eski püskü giysileri giydirdiyordu.

Oliver sonra, yirmi otuz kadar yoksul çocuğun yaşadığı başka bir eve gönderildi. Bu çocuklara Bayan Man adında yaşlı bir kadın bakıyordu. Kadına her çocuğun bakımı için haftada birkaç lira para veriliyor, ama kadın bu paranın da çoğunu kendi cebine atıyordu. Bu yüzden çocuklar çok az besleniyor ve çoğu ölüyordu.

Oliver ölmedi; ama renksiz, sıska ve her zaman açtı.

Oliver, dokuz yaşına bastığı gün, iki arkadaşıyla birlikte Bayan Man'a aç olduklarını söylediler. Bayan Man onları dövdü ve karanlık bir odaya kapattı.

Çocuklar odada kapalıyken, güçsüzler evinden, önemli bir görevli olan Bay Bambıl, Bayan Man'ı görmeye geldi.

Bay Bambıl,

-Buraya iş için geldim, dedi,

-Oliver Tvist adındaki çocuk bugün dokuz yaşına basıyor öyle değil mi?

Bayan Man, Bay Bambıl'a içki verirken,

-Evet öyle sevgili çocuk, dedi. -Bütün çocuklarım benim sevgili çocuklarımdır.

Bay Bambıl:

-Oliver'in babasının bir türlü bulamadık, annesi hakkında da hiçbir şey bilmiyoruz.

Bayan Man: -Onun ismini kim koydu öyle ise?

Bay Bambıl: -Ben koydum.

-Siz mi koydunuz Bay Bambıl?

-Ben koydum, Bayan Man. Çocukların ismini harf sırasına göre koyarız. Sonuncunun harf sırası S idi, ona Svabil adını verdim. Bununki T idi, buna da Tvist ismini koydum. Bundan sonrakinin adı Unvin olacak. Z harfi için isimlerim hazır, sonra tekrar en başa dönüp A'dan başlayacağım.

Bayan Man,

-Siz çok bilgili bir baysınız, dedi.

Bay Bambıl buna çok sevindi. içkisini bitirdi.

-Şimdi işimize bakalım, dedi. -Oliver Tvist artık burada kalamayacak kadar büyüdü. Onu tekrar güçsüzler evine almaya karar verdik. Buraya, onu götürmek için geldim. Hemen kendisini göreyim, izninizle.

Bayan Man, -Onu şimdi size getiririm, dedi.

Bayan Man, Oliver'i karanlık odadan çıkardı, çabucak yüzünü ve ellerini yıkayarak Bay Bambıl'a götürdü.

Bay Bambıl, -Benimle gelecek misin, Oliver? diye sordu.

Oliver, herhangi bir yere sevinerek gitmeye hazır olduğunu söyleyecekti, az kalsın. Ama birden Bayan Man'ın yüzünü gördü. Kadın Bay Bambıl'ın arkasında duruyor ve Oliver'e ters ters bakıyordu. Çocuk onun ne demek istediğini hemen anladı.

-Bayan Man da benimle gelebilir mi? diye sordu.

Bay Bambıl,

-Hayır, gelemez, diye karşılık verdi.

-Ama arada sırada gelip seni görecek.

Oliver çok küçük olmasına karşın, Bayan Man'dan ayrıldığına üzülyormuş gibi davranması gerektiğini bilecek kadar akıllıydı. Ağlamaya başladı. Zaten zayıf ve aç olduğu için, ağlamak ona zor gelmiyordu.

Bayan Man ona bir sürü öpücük, -ve daha da önemlisi- tereyağlı bir dilim ekmek verdi. Çünkü güçsüzler evine gittiğinde çok aç görünmesini istemiyordu.

Böylece Bay Bambıl Oliver'i, yaşamının ilk yıllarını geçirdiği ve bir tek tatlı sözle bir tek tatlı bakıştan yoksun yaşadığı o evden alıp götürdü. Oliver tekrar, doğduğu güçsüzler evine dönmüştü.

.....

İkinci Bölüm

OLİVER DAHA FAZLASINI İSTİYOR

Oliver, güçsüzler evinde eskisinden de daha az mutluydu. Şimdi bir de çalışıyor ve daha çok acıkıyordu. Her gün üç öğün yalnızca çok sulu çorba içiyordu: Çorba dedikleri, bol suyun içinde azıcık etle bir sürü başka şey kaynatılarak yapılıyordu. Pazar günleri küçük bir dilim ekmek veriyorlardı.

Çocuklara yemek verilen oda, büyük bir holdü. Holün bir ucunda kocaman bir kazan duruyordu. Yemek vakti gelince, ustalardan biri bu kazandan çocuklara çorba dağıtıyordu. Yemek dağıtan ustaya, bir ya da iki kadın hizmetçi yardım ediyordu.

Her çocuğa küçük bir kase çorba veriliyordu, fazlası yasaktı. Kaselerin yıkanması hiç gerekmezdi. Çocuklar onları pırıl pırıl parlayıncaya kadar kaşıklarıyla temizliyorlardı. Hepsi de çorbalarını içip kaselerini tertemiz ettikten sonra oturup, sanki içindeki çorbanın tümünü içebilecekmişçesine aç gözlerle kazana bakar dururlardı.

Oliver Twist ve arkadaşları bu korkunç açlığa tam üç ay katlandılar. Sonunda açlıktan öylesine vahşileştiler ki, yaşına göre daha uzun boylu olan bir çocuk ötekilere, eğer her gün bir kase daha çorba alamazsa bir gece yanındaki yatakta uyuyan çocuğu yiyebilecek hale geldiğini söyledi. Bakışları öyle ateşli ve açtı ki, çocuklar onun söylediğine inandılar. Bir araya gelip konuştular ve yemekten sonra ustaya gidip biraz daha çorba isteyecek bir çocuk seçtiler aralarından. Bu seçilen çocuk, Oliver Twist'ti.

Akşam oldu ve çocuklar sıraya girdiler. Usta kazanın başına geçti; hizmetçiler onun yanında durdular ve çorba dağıtıldı. Dağıtılan çorba çabucak silinip süprülmüştü. Çocuklar birbirleriyle fısıldaştılar ve Oliver'e işaret ettiler. Yanındakiler onu öne doğru ittiler. Küçük bir çocuk olmasına karşın, açlıktan öyle vahşileşmişti ki, bu ona yüreklilik verdi. Masadan kalktı ve kasesiyle kaşığının elinde tutarak ustaya doğru gitti. Kendi yürekliliğinden neredeyse kendisi de korkarak,

-Lütfen efendim, biraz daha istiyorum, dedi.

Usta şişman, sağlıklı bir adamdı, ama rengi bembeyaz oldu. Çocuğa şaşkın şaşkın baktı: Hizmetçiler şaşkınlıktan, çocuklar da korkudan sus pus olmuşlardı.

Usta, zayıf bir sesle, uzatarak, -Neee? diye sordu.

Oliver, -Lütfen efendim, dedi, -biraz daha istiyorum.

Usta elindeki kaşıkla Oliver'e vurdu, sonra onu yakalayıp kollarının arasında sımsıkı tuttu ve bağırarak yardım istedi. Bay Bambıl'la güçsüzler evindeki memurlardan bazıları koşarak odaya girdiler. Usta Oliver'in ne dediğini onlara anlattı.

-Daha fazla istedi! diye bağırıldı. -Anlıyor musunuz, her zamanki yemeğinden daha fazlasını istedi?

Oradakiler buna inanamadılar.

İçlerinden biri, -Bu oğlan asılmak için yaşamalı! diye bağırıldı.

Oliver'i alıp götürdüler, karanlık bir odaya kapattılar.

Ertesi sabah güçsüzler evinin kapısına bir ilan yapıştırıldı. Bu ilanda, Oliver Tvist'i alıp götürüne beş yüz lira verileceği yazılıydı. Güçsüzler evi memurlarından biri gene, -Hiç kuşkusuz yok, bu oğlan asılmak için yaşayacak, diye başırdı.

Oliver, tam bir hafta o karanlık odada hapis kaldı. Hava soğuktu. Çocukcağız her sabah yıkanmak için avluya çıkartılıyor, sonra da Bay Bambıl onu sopayla dövüyordu. Onu gün aşırı, çocukların çorbalarını içtikleri salona götürüyorlar, Bay Bambıl orada herkesin önünde bir kez daha dövüyordu. Yavrucak bütün gün ağlıyor, geceleri uyuyamıyordu.

Beş yüz liraya Oliver'i alacak kimse çıkmadı, bunun üzerine Bay Bambıl onu bir gemide çalışmak için denize göndermeye karar verdi.

Ama, bir gün güçsüzler evinin kapısının önünde Bay Bambıl, Bay Soverberi'ye rastladı. Bay Soverberi eski siyah giysili, ince uzun bir adamdı. Tabut yapardı. Yaptığı tabutların çoğu, güçsüzler evinde ölen yoksul insanlar için kullanılırdı.

Bay Soverberi, Bay Bambıl'a:

-Dün gece ölen iki kadının tabutlarını hazırladım.

Bay Bambıl:

-Bu işin size çok para kazandırdığından kuşkusuz yok.

Bay Soverberi, -Öyle mi sanıyorsunuz? dedi. Güçsüzler evi çok az para veriyor, Bay Bambıl.

Bay Bambıl, -Ama tabutlar da küçük oluyor, dedi.

Bay Soverberi bu sözden o kadar hoşlanmıştı ki, uzun süre hiç durmadan güldü.

-Öyle, öyle, Bay Bambıl, dedi. -Güçsüzler evinde kalanlara verilen yemek, tabutların böylesine dar ve küçük olmasını sağlıyor. Ama, tabutların yapımında kullanılan tahta gene de pahalı. Çoğunlukla şişman insanlar da en çabuk ölenler. O zaman daha büyük tabut yapmak zorunda kalıyorum, kazancım da fazla olmuyor.

Bay Bambıl,

-Aklıma gelmişken sorayım, dedi, -çocuk almak isteyen bir kimse tanıyor musunuz?

Beş yüz liraya. Bastonunu kaldırarak kapının üstündeki ilanı gösterdi.

Bay Soverberi,

-Ben de sizinle bunu konuşmak istiyordum, dedi. -Yoksul insanlara yardım etmek için

elimden geleni yaparım. Şimdi sanırım benim de onlardan bir şey beklemek hakkım. Çocuğu ben almak istiyorum.

::::::::::::

Üçüncü Bölüm

OLİVER ÇALIŞMAYA GİDİYOR

Az sonra, Oliver'in Bay Soverberi'nin yanında çalışması kararlaştırıldı. Bay Bambıl o akşam Oliver'i dükkana götürdü. Oliver ağlamaya başladı. Çok mutsuzdu. Herkesin kendisinden nefret ettiğinden kuşkusu yoktu.

Bay Soverberi dükkanı kapatmış, çok zayıf bir mum ışığında bir şeyler yazıyordu.

Bay Bambıl, -İşte Bay Soverberi, çocuğu getirdim, dedi.

Oliver eğilerek selam verdi.

Bay Soverberi, Oliver'i daha iyi görebilmek için mumu başının üstüne kaldırarak, -O çocuk bu, öyle mi? dedi. Bayan Soverberi, lütfen buraya gelir misin şekerim?

Dükkanın arkasındaki küçük odadan, yüzü tilkiye benzeyen kısa boylu zayıf bir kadın çıktı.

Bay Soverberi, -Şekerim, dedi, -sana anlattığım, güçsüzler evindeki çocuk bu.

Oliver bir kez daha eğilerek selam verdi.

Kadın, -Aman Tanrım, dedi, -çok küçük bu.

Bay Bambıl, daha büyük olmamak çocuğun kendi suçuymuş gibi bir bakışla Oliver'e bakarak,

-Ya, biraz küçüktür! dedi. -Küçük. Bu doğru. Ama nasıl olsa büyüyecek, Bayan Soverberi, -nasıl olsa büyüyecek.

Kadın öfkeyle,

-Evet umarım büyür, dedi, -bizim yiyeceğimizi içeceğimizi yiyip içerek büyür. Böyle çocukları barındırmak çok pahalıya mal olur. Haydi bakalım, in aşağıya, kemik torbası, seni.

Kadın yandaki bir kapıyı açarak Oliver'i, aşağıdaki mutfak olarak kullanılan karanlık odaya inen dik merdivenlere doğru itti. Orada bir kız oturuyordu. Kızın üstünde eski püskü ayakkabılar ve yırtık pırtık giysiler vardı. Oliver'in peşinden merdivenleri inen Bayan Soverberi, -Haydi şarlot, dedi, -köpeğe vermek için ayırdığımız şu

soğuk et parçalarından birazını bu çocuğa veriver. Köpeğin sabahtan beri geldiği yok, herhalde yemiyecek.

Etten söz edildiğini duyunca Oliver'in gözleri parladı. Köpeğin payından ona bir tabak verdiler. Oliver çabucak yiyip bitirdi:

Bayan Soverberi onu izliyordu. Oliver'in böyle arsızca yiyişinden hiç hoşlanmamıştı. Kirli bir lambayı alıp merdivenlerden yukarı yönelerek, -Gel benimle, dedi, -yatağın dükkanda. Umarım tabutların arasında uyumak zor gelmez sana? Zaten zor gelse de, gelmese de bir şey değişmez, çünkü senin için yatacak başka yer yok. Haydi gel. Bütün gece beni burada oyalayıp durma.

Oliver dükkanda yalnız kalınca çok korkmuştu. Orada, ölümün ta kendisi gibi duran ve Oliver'in içini dehşetle dolduran yarım kalmış bir tabut vardı. Duvarın önündeki tahta parçaları hayaletler gibi duruyordu. Dükkan sıcaktı ve hava tabutların kokusuyla dolmuş gibiydi. Yatağı da mezara benziyordu.

Oracıkta kalakalmıştı; yabancı bir yerde, bir tek arkadaş, sevecek ya da kendisine bakacak tek kişi olmaksızın, öyle, bir başına... Yüreği acıyla dolmuştu. Daracık yatağına girerken, o yatağın kendi tabutu olmasını ve uyuyup bir daha hiç uyanmamayı istiyordu.

Ertesi sabah dükkan kapısının dışardan büyük bir gürültüyle vurulduğunu duydu. Bu gürültü yirmi beş kez daha öfkeyle tekrarlandı.

Bir ses, -Açsana kapıyı, ne duruyorsun? diye bağırdı.

Oliver, Hemen açıyorum, efendim, diyerek anahtarı çevirdi.

Ses: -Galiba sen yeni gelen çocuksun, öyle değil mi?

Oliver: -Evet, efendim.

-Kaç yaşındasın?

-On yaşındayım, efendim.

-Öyleyse içeri girince seni döveceğim, dedi o ses.

Oliver kapıyı açtı. Binanın önünde oturmuş tereyağlı ekmeğini yiyen bir delikanlıdan başka kimseyi göremedi. Delikanlının küçük gözleri ve kırmızı bir burnu vardı.

Oliver, -Kapıyı sen mi vurdun? diye sordu.

-Ben vurdum.

-Tabut mu istiyorsun?

-Galiba sen benim kim olduğumu bilmiyorsun
Güçsüzler evi? dedi delikanlı.

Oliver, -Hayır, efendim, diye karşılık verdi.

Delikanlı,

-Ben Bay Noa Kleypol'üm, dedi. -Sen benim emrimde çalışacaksın.
Hemen pencereleri aç, tembel yaratık seni. Bu sözleri söylerken Oliver'e
vurdu ve dükkana daldı.

Az sonra Bay ve Bayan Soverberi aşağıya geldiler.
Oliver kahvaltı için Noa Kleypol'ün ardından mutfağa girdi.

Şarlot,

-Ocağın yanına gel, Noa, dedi. -Ustanın kahvaltısından sana güzel
bir parça et ayırdım. Oliver, Bay Noa'nın arkasındaki şu
kapıyı kapat, sonra da senin için ayırdığım şu
parçaları al. Çayın da var. Onu al da şuradaki
sandığa git otur. Çabuk ol, senin dükkana bakmanı
istiyorlar. Duyuyor musun?

Noa Kleypol da, -Duyuyor musun, Güçsüzler evi? dedi.

Şarlot, -A a, Noa! dedi, -Neden onu böyle
çağırıyorsun? Çok komiksin! Neden onu kendi
haline bırakmıyorsun?

Noa: -Kendi haline bırakmak mı! Herkes onu
kendi haline bırakıyor. Annesi de, babası da, tüm ailesi
de onu kendi haline bırakmışlar zaten: Öyle değil mi,
Şarlot?

Kız gülererek, -Ah, seni komik çocuk seni! dedi.

Noa da gülmeye başladı ve ikisi birden, odanın en soğuk
köşesindeki sandığın üstüne oturup bayat, sert ekmek
parçalarını yemekte olan zavallı Oliver Twist'e baktılar.

Noa da fakir bir çocuktü, ama güçsüzler evinden değildi.
Annesiyle babasının kim olduklarını biliyordu; annesi
çamaşırcıydı, babası da çok için bir asker. Başka
çocuklar ona kötü davranırlardı, onun için Oliver'in geldiğine
sevinmişti, çünkü şimdi o da kendi sırasını kullanarak
Oliver'e kötü davranabilecekti.

.....

Dördüncü Bölüm

OLIVER KAÇIYOR

O günü izleyen aylarda Oliver çok şey öğrendi. Bay Soverberi ile iş yolculuklarına gitti, cenazelerde tabutlar mezara konurken ona yardım etti.

Çok zengin insanların cenazelerinde bir şey Oliver'in dikkatini çekmişti; bu insanların sağlığında mutsuz olan aileler, onların ölümünden sonra çoğunlukla mutlu oluyorlardı. Erkekler eşlerini kaybedince sessiz sakın görünüyorlardı. Kadınlar da kocalarının cenazesinde siyahlar giyiyorlardı, ama o siyah giysilerin içinde olabildiğince güzel görünmek istiyorlardı. Oliver bir şey daha görmüştü; cenaze sırasında acısı çok büyük olan insanlar evlerine gidip çaylarını içer içmez çabucak iyileşiyorlardı.

Bu süre içinde Noa Kleypol de, Oliver'e yaşamı bütünüyle çekilmez etmişti. Noa, Oliver'e böyle davrandığı için şarlot da ona kötü davranıyordu. Öte yandan, Bay Soverberi Oliver'e dostça davranmaya çalıştığı için Bayan Soverberi ona düşman olmuştu. Böylece kendisine düşmanca davranan bu üç insanla Oliver'in yaşamı pek de rahat geçmiyordu.

Bir gün Noa gene Oliver'e çok kötü davranıyordu. Olanca gücüyle onun saçlarını çekmiş, kulaklarını acıtmıştı. Oliver'i ağlatmaya çalışıyordu.

-Annen nasıl, Güçsüzler evi? dedi.

Oliver, -Öldü, diye karşılık verdi. -Bana hiç ondan söz etme.

Oliver bunu söylerken kızarmıştı. Hızlı hızlı nefes alıyordu.

Noa: -Neden öldü, Güçsüzler evi?

-Bana söylediklerine göre, kalp kırıklığından, dedi Oliver. Artık yaşamak istemeyecek kadar mutsuzdu. Bundan ölmenin ne demek olduğunu sanırım ben biliyorum.

Oliver'in gözlerindeki yaşları gören Noa, bundan çok hoşlanarak, -Seni ağlatan ne? diye sordu.

Oliver: -Sen,değilsin.

Noa gülerek: -Haa, ben değilim, sahi mi?

-Hayır, sen değilsin. Artık yeter bu kadar. Annem için bir söz daha söyleme artık bana. Sakın.

Noa, -Sakın! Sakın! diye bağırdı. -Kabalaşma, Güçsüzler evi. Sana hepimiz acıyoruz, Güçsüzler evi, ama senin annen kötü bir kadındı. Öyle olduğunu sen de biliyorsun ya!

Oliver hemen gözlerini kaldırıp bakarak, -Ne dedin? diye sordu.

Noa, -Kötü bir kadındı, Güçsüzler evi, diye tekrarladı.

-Ve zamanında ölmesi onun için iyi oldu, diye ekledi.

Öfkeden kıpkırmızı kesilen Oliver, iskemleyle masayı itip Noa'nın boğazına sarıldı, oğlanı şöyle bir sarsıp yere fırlattı.

Daha bir dakika önce Oliver ne kadar sessiz ve sakin görünüyordu, ama annesi için söylenen kötü sözler kanını tutuşturmuştu.

Noa yüksek sesle bağırarak Oliver'in ayaklarının dibinde yatıyordu.

-Beni öldürecek! İmdat! Şarlot! Bay Soverberi! Oliver çıldırdı!.

Bayan Soverberi'yle birlikte koşarak mutfığa giren Şarlot bir çığlık attı: Oliver'i yakalayıp bir yandan döverek, bir yandan da -Ah, seni kötü çocuk, seni! diye bağırıyordu Şarlot:

Bayan Soverberi Oliver'i tutup tırnaklarıyla yüzünü yırttı. Noa da kalkmış, Oliver'e arkasından vuruyordu. Hepsisi de yorgun düşüp, artık yırtacak, tırmalayacak, dövecek güçleri kalmayınca Oliver'i karanlık bir odaya taşıdılar ve oraya kapattılar. Bayan Soverberi oturup ağlamaya başladı.

-Hepimiz yataklarımızda öldürülebilirdik, diyordu.

Şarlot:

-Umarım bu, güçsüzler evinden başka çocuk almaması için Bay Soverberi'ye bir ders olur. Bunların hepsi de adam öldürmek ve hırsızlık etmek için dünyaya gelmişler. Zavallı Noa! Az kalsın öldürecekti onu, Bayan Soverberi.

Bayan Soverberi de, -Zavallı Noa! dedi. -Şimdi ne yapacağız? Bay Soverberi de evde yok. Evde hiç erkek yok.

Şarlot, Polis mi çağırsak, acaba? diye bağırdı.

-Hayır, dedi Bayan Soverberi. -Hemen Bay Bambıl'a koş Noa, acele buraya gelmesini söyle.

Noa, Bay Bambıl'ı Güçsüzler evinde buldu.

-Ah, Bay Bambıl, efendim, diye bağırdı Noa, Oliver, efendim, Oliver, ah...

Bay Bambıl, gözlerinde bir sevinç ışığı belirerek, -Ne? Ne? diye sordu. -Kaçmadı ya, kaçmadı, değil mi, Noa?

-Hayır, kaçmadı, efendim. Ama, bana saldırdı, beni öldürmek istedi, efendim. Sonra şarlot'u, daha sonra da Bayan Soverberi'yi öldürmek istedi, efendim. Ah, ne korkunç acı! Ve Noa, sanki hala Oliver'in saldırısından acı çekiyormuş gibi gövdesini hareket ettirdi.

Bay Bambıl, -Vah zavallı çocuğum, dedi. -Hemen geliyorum.

Bastonunu alarak Noa'yla birlikte Bay Soverberi'nin dükkanına doğru yola koyuldu. Orada karanlık odaya giderek, boğuk bir sesle, -Oliver! diye seslendi.

Oliver içerden, -Çıkarın beni! diye bağırdı.

Bay Bambıl: -Tanıdın mı bu sesi, Oliver?

-Evet, dedi Oliver.

-Bu sestten korkmuyor musun? Ben konuşurken hiç korku duymuyor musun?

Oliver yürekli bir sesle, -Hayır! dedi.

Bu karışıklık Bay Bambıl'ın beklediğinden çok başkaydı. Bay Bambıl çok şaşırılmıştı. Kapıdan çekildi ve ötekilere baktı.

Bayan Soverberi, -Oo, biliyorsunuz Bay Bambıl, herhalde çıldırmış bu, dedi. -Aklı başında hiçbir çocuk sizinle böyle konuşamaz.

Bay Bambıl birkaç dakika derin derin düşündükten sonra, -Çıldırmadı, dedi. -Bütün sıkıntı, et!

Bayan Soverberi: -Ne?

-Et, Bayan Soverberi, et, dedi Bay Bambıl. -Ona çok fazla et vermişsiniz. Eğer bizim güçsüzler evinde yaptığımız gibi yalnız çorbayla besleseydiniz, bunların hiçbirisi başınıza gelmezdi.

Bayan Soverberi, -Tanrım, Tanrım! dedi. -Eli açıklığın sonu bu işte.

Bay Bambıl, -Onu bir iki gün orada bırakın, dedi. -Daha sonra da çorbadan başka hiçbir şey vermeyin, Bayan Soverberi. Ne de olsa kötü bir aileden geliyor.

Tam bu sırada Bay Soverberi gelmişti. Öbürleri Oliver'in yaptıklarını bir bir ona anlattılar. O da kapıyı açıp Oliver'i dışarı çekti. Oliver'in üstündekiler parçalanmış, eli yüzü tırmık içinde kalmıştı. Saçları karmakarışık ve hala kıpkırmızı ve öfkeli görünüyordu.

Bay Soverberi Oliver'in kulağının üstüne bir tokat patlatırken, -Şimdi, artık uslu bir çocuk oldun, değil mi?

dedi.

Oliver, -Noa; annem için kötü sözler söyledi, dedi.

Bayan Soverberi: -Söylediyse ne olmuş? Söylediklerinin hepsini annen hak etmiş. Hatta daha kötülerini de.

Oliver: -Hayır, yalan bu.

Bayan Soverberi: -Evet, öyle.

Oliver: -Doğru değil bu.

Bayan Soverberi hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Oliver'e iyi davranmak isteyen Bay Soverberi karısı ağlamaya başlayınca Oliver'i dövmek zorunluğunu hissetti. Onu iyice bir dövdükten sonra gene karanlık odaya kapattı. Gece olunca Oliver'e dükkanın üst katındaki yatağına gitmesi emredildi.

Dükkanın sessizliği içinde yapayalnız bırakılıncaya kadar kendini tutan Oliver o zaman ağlamaya başladı. Yere dizlerinin üstüne çöküp elleriyle yüzünü kapayarak ağladı, ağladı.

Oliver uzun süre hiç kıpırdamadan öylece kaldı. Yanıbaşında yanan mum gittikçe azalıyordu. Sonra kalkıp kapıyı açtı ve dışarıya baktı. Gece soğuk ve karanlıktı. Kapıyı kapadı, bir iki parça giyeceğini bir mendilin içine bağladı, oturup sabahı beklemeye koyuldu. Günün ilk ışığı pencerelerden süzülünce Oliver tekrar kalkıp kapıyı açtı. Korkulu bir bakışla acele etrafına bakındıktan sonra kapıyı çekip caddeye çıktı.

::::::::::::::::::

Beşinci Bölüm

OLİVER LONDRA'YA GİDİYOR

Nereye gideceğini bilmeyen Oliver sağına soluna bakındı. Şehirden çıkan arabaların tepeyi tırmandıklarını hatırladı. O da aynı yolu tuttu.

Yürüdüğü yol Bayan Man'ın evinin önünden geçiyordu. Bunu görünce kalbi hızla çarpmaya başladı, ama geri dönmek istemiyordu. Hem de, sabahın bu çok erken saatinde görülmek korkusu pek yoktu.

Evin önüne gelmişti. Etrafta çıt çıkmıyordu. Durdu, bahçeye baktı. Orada bir çocuk çalışıyordu. Çocuk, güçsüzler evindeki çocuklardan biri ve eski bir arkadaşındı. Oliver onu gördüğüne sevindi. Kaç kez birlikte dövülüp hapsedilmişlerdi.

Çocuk bahçe kapısına doğru koşarken
Oliver, -Sessiz ol, Dik, dedi. -Kimse uyandı mı?
Çocuk, -Benden başka uyanan yok, diye karşılık verdi.

Oliver: -Beni gördüğünü kimseye söyleme Dik. Ben kaçıyorum. Beni dövdüler ve çok kötü hırpaladılar. Buradan gidiyorum. Sen de çok hasta görünüyorsun, Dik!

Çocuk solgun bir gülümsemeyle, -Doktor onlara öleceğimi söylerken duydum, dedi. -Seni gördüğüme çok sevindim Oliver, ama hiç durma burada, hiç durma.

Oliver, -Sana hoşçakal demek için durdum, Dik, dedi. -Seni tekrar göreceğimi biliyorum. İyileşeceksin ve mutlu olacaksın, Dik.

Çocuk, -Umarım, diye karşılık verdi. -Öldükten sonra, daha önce değil. Doktorun doğru söylediğine inanıyorum, Oliver. Çünkü düşlerimde hep cenneti ve uyanırken hiç görmediğim iyilikle dolu yüzleri görüyorum. Öp beni. Çocuk alçak bahçe kapısının üstüne tırmanıp küçük kollarını Oliver'in boynuna doladı.

-Güle güle! Tanrı seni korusun!

İlk kez birisi Tanrı'nın Oliver'i korumasını dilemişti ve Oliver yaşamının ondan sonraki yıllarında başına gelen tüm sıkıntı ve değişikliklerde bunu hiç unutmamıştı.

Oliver izlenmekten ve yakalanmaktan korkarak hiç durmadan kaçtı. Sonunda bir taşla oturup, ilk kez nereye gideceğini ve nasıl yaşayacağını düşünmeye başladı. Yanına oturduğu taşta, oradan Londra'ya yetmiş mil kaldığı yazılıydı. Londra! O koskocaman, çok büyük yer! Kendisini orada hiç kimse, hatta Bay Bambıl bile bulamazdı.

Oturduğu yerden fırlayıp kalktı. Oraya nasıl gidecekti? Mendilinin içine bağladığı bir parça kuru ekmeği, eski bir gömleği ve iki çift çorabı vardı. Birkaç kuruş da parası.

-Ama, bu kış gününde yetmiş mil yürümeme bunların hiçbir yardımı olmaz ki... diye düşündü.

O gün yirmi mil yürüdü. Bu yirmi mil boyunca biraz kuru ekmek ve evlerin kapısını çalarak istediği birkaç bardak sudan başka midesine hiçbir şey girmemişti. Gece olunca bir tarlada uyuyakaldı. Önce çok korkmuştu, hem de çok üşüyordu ve açtı. Rüzgar da sürekli uluyup duruyordu. Ama yorgunluktan bitkin düşen Oliver hemen uyuyuvermiş ve tüm sıkıntılarını unutmuştu.

Ertesi sabah öyle üşümüş ve öyle acıkmıştı ki, birkaç kuruş parasını verip ekmek almak zorunda kaldı. O gün karanlık bastırınca kadar ancak on iki mil yürüyebilmişti. O soğuk havada bir gece daha geçirmek çocuğun durumunu büsbütün beter etmişti. Ayakları

acıyor, bacakları sanki tutmuyordu. Güçlükle yürüyebiliyordu.

Oliver, günler geçtikçe daha zayıf d   yordu. Adamın biri ona bir    nl k ekmek peynir, ya lı bir hanımefendi de yiyecek şeyler vermiş ve tatlı sözler söylemişti. Bunlar olmasaydı Oliver'in sıkıntıları da annesinkiler gibi sona erecek; yavrucak yolun üstüne d   p ölecekti.

Oliver, yedinci günün sabahı erken saatlerde yavaş yavaş yürüyerek, Londra'dan birkaç mil uzaktaki küçük Barnet kasabasına girdi. G ne  tüm g zelli iyle do uyordu. Sokaklar bombo tu. Oliver bir kapının e i ine oturdu. Her yanı toz toprak içindeydi, ayakları kanamı tı.

Biraz sonra insanlar gelip geçmeye ba ladılar. Bazıları durup bir süre Oliver'e bakıyor, ama hiçbiri onunla konu muyordu. Sonra bir o lanın kendisine baktığını gördü. O lan yürüyüp Oliver'in yanına geldi. -Merhaba! Sıkıntının ne?

Tuhaf bir çocuktü: Çok pisti, kısa boyluydu ve çirkin gözleri vardı. Yaklaşık Oliver'in yaşındaydı, ama tam bir erkek havası vardı o landa. Neredeyse ayaklarına kadar inen bir erkek paltosu giymişti, başında da her an d  ecekmi  gibi duran bir erkek  apkası vardı.

Oliver'e, -Derdin ne? diye sordu.

-Çok a ım ve yorgunum, dedi Oliver. -Yürüyerek uzun yoldan geldim. Son yedi gündür hep yürüyorum. Gözlerine ya lar doldu.

 ocuk, -Yedi gündür ha? dedi, -şimdi anladım! Sana yiyecek bir şey gerek ve sen onu alacaksın. Çok param yok ama, senin yiyecek paranı  deyece im. Kalk bakalım!

Oliver'in kalkmasına yardım etti, onu bir hana götürerek biraz et, ekmek ve içecek bir şeyler ısmarladı. Oliver yeni arkadaşıyla birlikte güzelce karnını doyurmu tu.

Oliver  n ndekilerin hepsini yiyip bitirdikten sonra; tuhaf  ocuk, -Londra'ya mı gidiyorsun? diye sordu.

-Evet.

-Kalacak yerin var mı?

-Yok.

-Paran?

-O da yok. Sen Londra'da mı oturuyorsun? dedi Oliver.

-Evet, öyle, evde kaldığım zaman. Sanırım bu gece yatacak bir yer gerek sana, öyle değil mi?

-Öyle, gerçekten. Uzun süredir bir dam altında vumadım.

-Bunun için hiç canını sıkıntıya sokma sen, dedi çocuk. -Bu akşam Londra'da olmam gerek. Orada sana bedava yatacak yer verecek yaşlı bir bey tanıyorum. O beni çok iyi bilir.

Oliver, bu oğlanın adının Cek Dovkinz olduğunu öğrendi. Cek karanlık basmadan önce Londra'ya girmek istememişti, onun için şehre vardıklarında saat neredeyse on bir olmuştu. Cek hızlı yürüyordu, Oliver de onun ardından giderek dar bir sokaktan, görüp göreceği en pis yerlerden birine girdi. Hava çok kötü kokularla, sokak da zil zurna şarhoş erkek ve kadınlarla doluydu.

Oliver tam oradan kaçmayı düşünüyordu ki; Dovkinz birden onun kolunu yakaladı, bir evin kapısını iterek açtı ve ikisi birden içeri girdiler.

İçerisi karanlıktı, ama Oliver kırık merdivenlerin üstünden bakan bir adamın yüzünü seçebildi.

Adam, -İki kişisiniz! dedi. -Yanıdaki kim?

Cek Dovkinz, Oliver'i öne doğru çekerek, -Yeni bir arkadaş, dedi. -Fagin yukarda mı?

-Evet, mendillerle uğraşıyor. Çıkın yukarı.

Dovkinz, Oliver'in elini tutarak, büyük güçlkle karanlık ve kırık merdivenlerden yukarı çıkmasına yardım etti. Bir odanın kapısını hızla açarak, girdi ve Oliver'i arkasından içeri çekti.

Odanın duvarları eskilikten ve pislikten simsiyahtı. Ocağın önünde bir masa vardı. Masanın üstünde bir şişenin içine sokulmuş bir mum, iki üç fincan, bir somun ekmek, biraz terayağ ve bir tabak vardı. Ateşin üstünde et pişiyordu.

Ocağın yanında çok yaşlı bir adam duruyordu. Adı Fagin'di. Üstü başı pislik içindeydi, kızıl saçları kötülkle dolu çirkin suratını yarı yarıya örtmüştü. Tüm dikkatini pişen etle, yan yana bir ipe asılmış bir sürü ipek mendil arasında paylaşıyor gibiydi. Düzensiz birkaç yatak yere yan yana serilmişti. Masanın çevresinde dört beş erkek çocuk oturuyordu. Bunlar da orta yaşlı erkeklerin havasında uzun pipolar ve içki içiyorlardı. Dovkinz yaşlı adamın kulağına bir şeyler fısıldarken, hepsi onun başına toplandılar. Sonra hepsi, dönüp Oliver'e bakarak gülümsediler. Aynı şeyi yaşlı adam da yaptı. Cek Dovkinz, -İşte bu çocuk, Fagin, dedi. -Adı Oliver Tvist.

Yaşlı adam gene gülümsedi ve başını eğerek selam verdi. Sonra Oliver'in elini tuttu ve arkadaşlarıyla kendisine onur vereceğini umduğunu söyledi. Daha sonra pipolu genç adamlar birer birer gelerek Oliver'in her iki elini, özellikle mendilini tuttuğu elini sertçe sallayarak sıktılar. Bunlardan biri hevesle şapkasını alıp astı, bir başkası da Oliver'i yatmadan önce ceplerini boşaltmak zahmetinden kurtarmak istermişçesine, ellerini onun ceplerine daldırıp verdi.

Fagin, -Seni gördüğümüze çok sevindik Oliver, dedi.

-Haa, sen hep şu mendillere bakıyorsun. Onları yıkamak için hazırladık. Hepsi bu, Oliver, hepsi bu. Hah hah ha!

Çocukların hepsi bu söze güldüler ve akşam yemeklerini yemeye başladılar. Oliver de onlarla birlikte yedi; sonra ona yerde bir yatak verdiler ve çocukcağız hemen derin bir uykuya daldı.

::::::::::::

Altıncı Bölüm

FAGİN VE ÇETESİ

Ertesi sabah Oliver uzun bir uykudan uyandığında vakit epey geç olmuştu. Odada, kahvaltı için kahve yapan yaşlı adamdan başka kimsecikler yoktu. Kahve hazır olunca adam dönüp Oliver'e baktı ve ona adıyla seslendi. Oliver henüz yarı uyanıktı, karşılık vermedi.

Fagin, Oliver'in hala uyuduğunu sandı. Kapıyı kilitleyerek yerdeki gizli bir delikten bir kutu çıkardı. Kutuyu dikkatle masanın üstüne koydu. Sonra oturup, değerli taşlarla pırıl pırıl parlayan çok güzel bir altın saat çıkardı kutudan. Çirkin bir gülüşle, -Ah! dedi, -iyi çocuklar! İyi çocuklar! Sonuna kadar dürüst çocuklar! Fagin'le ilgili tek söz bile söylemezler. Hem neden söylesinler? Bu onları asılmaktan kurtarmaz ki. Yoo! İyi çocuklar!

Saati yerine koyduktan sonra en az altı saat daha çıkardı. Onların hepsine de aynı hoşnutlukla baktı. Kutuda birçok yüzük ve başka harikulade değerli taşlar vardı.

Adam, kendi kendine yüksek sesle, -insanları asmak ne harika bir fikir! dedi. -Ölüler hiç üzüntü duymazlar. Ölüler hiç konuşamazlar. Ya, bizim işimiz için bu iyi işte! Beşi bir sırada asılmış ve bu mücevherlerin öyküsünü anlatacak kimse kalmamış!

Bu sözleri söylerken parlak kara gözleri Oliver'in yüzüne

ilişti. Çocuğun gözleri, sessiz bir merakla adamın gözlerine saplanmıştı sanki: Fagin bütün yaptıklarını Oliver'in gördüğünü anladı. Çabucak kutuyu kapatıp, masadan bir ekmek bıçağı aldı ve Oliver'in üstüne yürüdü.

-Sen uyanıksın, ha? Ne gördün? Söyle, çocuk! Çabuk, çabuk! Yaşamak istiyorsan, söyle!

-Daha fazla uyuyamadım efendim, diyebildi Oliver.

-Sizi rahatsız ettimse, çok üzgünüm. Sadece uyanıverdim işte.

Fagin, -Şu güzel şeylerden hiçbirini gördün mü? dedi.

-Evet, efendim.

Bıçağı yerine bırakan Fagin, -Ya! dedi. -Onlar benim, Oliver. Bu yaşlı halimde, yalnız onlarla yaşıyorum ben. Tam bu sırada Cek Dovkinz, Çarli Beyts denen çocukla birlikte içeri girdi.

-Ooo, sevgili çocuklarım, dedi Fagin. -Umarım işe gitmiştiniz bu sabah.

Dovkinz, -Çok iş yaptık, dedi.

Çarli Beyts, -Pek çok, dedi.

-Aferin, aferin! dedi Fagin. -Neler getirdin, Dovkinz?

Dovkinz, -İki torba dolusu para, diyerek torbaları Fagin'e verdi.

-Umduğum kadar ağır değil bunlar, dedi yaşlı adam, -ama, iyi iş doğrusu. Bu çocuklar iyi çalışıyor, öyle değil mi, Oliver? Oliver, -Çok iyi, dedi. Çarli Beyts güldü. Oliver'i şaşırtacak kadar çok güldü. Oliver ortada gülecek bir şey göremiyordu.

Fagin, Çarli'ye, -Peki, sen ne getirdin bakalım? dedi.

Cebinden dört tane mendil çıkartan Beyts Usta,

-mendiller, diye cevap verdi.

Mendillere dikkatle bakan Fagin, -İyi, dedi. -İyi mendiller, ama bunları iyi işaretlememişsin, Çarli. En iyisi bu işaretleri bir iğneyle çıkartmalı. Bunun nasıl yapılacağını Oliver'e öğreteceğiz. Ne dersin, Oliver? Ha ha ha!

-Nasıl isterseniz, efendim, dedi Oliver.

-Sen de Çarli gibi, cep mendillerinin en iyi biçimde nasıl alınacağını öğrenmek istersin, öyle değil mi, şekerim?

Oliver, -Eğer öğretirseniz, bunu çok isterim, efendim, dedi.

Çarli gene güldü.

Kahvaltıdan sonra yaşlı adamla iki çocuk çok tuhaf bir oyun oynadılar. Yaşlı adam pantolonunun ceplerinden birine gümüş bir kutu, öbürüne dolu bir para kesesi, ceketinin cebine de bir kol saati ile bir mendil koydu. Sonra tıpkı yaşlı beyefendilerin caddelerde yürüdükleri gibi elinde bir bastonla odanın içine dolaşmaya başladı. Arada sırada bir mağazanın vitrinine bakıyormuş gibi davranarak kapının önünde duruyordu. Sonra da sanki hırsızlardan korkuyormuş gibi etrafına bakınıyor, bir şey kaybedip kaybetmediğini anlamak istercesine ceplerini yokluyordu. Bunu öyle komik bir şekilde yapıyordu ki, Oliver gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü.

Fagin bütün bunları yaparken, iki çocuk da onu hemen arkasından izliyorlardı. Adam arkasına dönüp baktıkça da çabucak gizleniyorlardı. Sanunda Dovkinz, Fagin'in ayağına bastı, o sırada Çarli Beyts yüklenip, onu arkasından itti. İşte bu bir dakikanın içinde iki çocuk çabucak gümüş kutuyu, para kesesini, saati ve mendili adamın ceplerinden alıvermişlerdi. Bu oyun oynanırken eğer yaşlı beyefendi ceplerinden birine bir elin girdiğini hissederse avazı çıktığı kadar bağırıyordu; o zaman oyuna en başından tekrar başlanıyordu.

Onlar bu oyunu birçok kez oynayıp dururlarken, iki genç hanım genç beyefendileri görmeye geldiler. Bunlardan birinin adı Bet, ötekinkinki Nensi'ydi. Bu hanımefendilerin yüzlerinde pek çok boya vardı ve davranışları da çok serbest ve rahattı. Oliver onların gerçekten hoş kızlar olduklarını düşündü. Kızlar Dovkinz ve Çarli Beyts'le birlikte çıkıp gittiler.

Fagin, Oliver'e, -İşte böyle, şekerim, dedi. -Onlar gittiler, artık bütün gün gelmezler. Çok hoş bir yaşamları var, değil mi?

Oliver, -İşlerini bitirdiler mi, efendim? diye sordu.

-Evet, dedi Fagin, -şayet dışardayken yapacak başka bir iş bulmazlarsa. Sen de onlar gibi yap, Oliver. Onlar bir gün büyük adam olacaklar, senin de büyük adam olmana yardım edebilirler. Bak bakalım, mendilim cebimden dışarı sarkmış mı?

Oliver: -Evet, efendim.

-Bakalım bana hissettirmeden onu alabilecek misin, bu sabah biz oynarken onların yaptığını gibi.

Oliver, çocuklardan gördüğü gibi, bir eliyle cebi altından tutarken öbür eliyle mendili oradan

çekiverdi. Fagin, -Aldın mı? diye bağırdı. Oliver elindeki mendili göstererek, -İşte burada, efendim, dedi.

Fagin, -Sen iyi bir çocuksun, aferin oğlum, dedi.

-Al sana bir lira. Eğer böyle devam edersen çağımızın en büyük adamı olacaksın sen. Şimdi gel bakalım, sana mendillerdeki işaretlerin nasıl çıkartılacağını göstereceğim.

Oliver, bu oyunun büyük adam olmasına ne yararı olacağını anlayamamıştı, ama henüz on yaşında bile değildi; Fagin kendisinden çok daha yaşlı olduğuna göre en doğrusunu o bilir kuşkusuz, diye düşündü.

::::::::::::

Yedinci Bölüm

OLİVER HIRSIZLARA KATILİYOR

Günler günler ardından geçip giderken Oliver, hep Fagin'in odasında oturup mendillerdeki işaretleri çıkartıyordu. Arada sırada o da önceden anlatılan oyunu oynuyordu. Sonunda Oliver temiz havayı özlemeye başladı ve Fagin'e kendisinin de Dovkinz ve Çarli Beyts'le birlikte işe gitmesine izin vermesi için yalvardı.

Bir sabah yaşlı adam onun da gitmesine izin verdi. Üç çocuk yavaş yavaş yürüyerek yola koyuldular. Öyle yavaş yürüyorlardı ki, Oliver gerçekten işe gidip gitmediklerini merak etmeye başlamıştı.

Dovkinz birden durdu. Parmağının dudaklarına dokundurarak büyük bir dikkatle arkadaşlarının geriye doğru çekti.

Oliver, -Ne oluyor? diye sordu.

-Sessiz ol! dedi Dovkinz. -Kitapçının yanındaki şu yaşlı adamı görüyor musun?

Oliver, -Şuradaki yaşlı beyefendiyi mi? dedi.

-Evet görüyorum.

Dovkinz, -İşte o iyi, dedi. Çarli Beyts, -Çok iyi, dedi.

Oliver onlara şaşkın şaşkın baktı. İki çocuk yolun karşı tarafına yürüdüler ve yaşlı adamın arkasına iyice sokuldular. Oliver ne yapacağını bilemeden onları izliyordu. Ak saçlı yaşlı adamın altın çerçeveli gözlükleri vardı gözünde. Yeşil ceket giymişti ve

elinde bir baston tutuyordu. Dükkanın önünde raftan bir kitap almış, büyük bir ilgiyle onu okuyordu.

Dovkinz, Oliver'i büyük bir şaşkınlık ve korkuya düşüren bir davranışla elini adamın cebine sokup bir mendil çıkartarak Çarli Beyts'e verdi, sonra ikisi birden hızla kaçarak köşeyi döndüler.

Oliver mendillerin, saatlerin, mücevherlerin ve Fagin'in oynadığı oyunların esrarını o anda anlamıştı. Bir an korku ve dehşet içinde olduğu yerde hareketsiz kaldı, sonra kaçmaya başladı.

O sırada yaşlı adam elini cebine atmış, mendilinin kaybolduğunu görünce dönüp arkasına bakmıştı. Birden Oliver'i kaçarken gördü ve doğal olarak, mendilini onun çaldığını sandı.

-Dur, hırsız! diye bağırarak, elinde kitabı, Oliver'in ardından koşmaya başladı.

Caddedeki herkes bu kovalamacaya katılmıştı. Hepsi -Dur, hırsız! diye bağırıyorlardı. Hatta Dovkinz ve Beyts Usta bile bağırışanları duyunca -Dur, hırsız! diye bağırarak Oliver'in arkasından koşmaya başlamışlardı.

Sonunda, birisi Oliver'i itti; yere düşen çocuk toz, toprak içinde kalmıştı. Bütün yüzü kan içindeydi. Çevresine kalabalık toplandı. Yaşlı adama, -Hırsız bu çocuk muydu? diye sordular.

Adam, -Evet, dedi. -Korkarım ki o. Zavallı çocuk! Yaralanmış.

Bir polis memuru kalabalığı yararak öne geçti, Oliver'i ensesinden yakaladı.

-Gel bakalım, kalk ayağa! dedi.

-Ben değilim, efendim, başka iki çocuktuk, dedi Oliver. -Buralarda bir yerde olacaklar. Memur, -Yoo, hayır, burada öyle kimse yok, dedi. Bu doğrudu. Çünkü, Dovkinz'le Çarli Beyts çoktan önlerine çıkan ilk sokağa saparak kaçmışlardı bile. -Gel, kalk ayağa!

Yaşlı beyefendi, -Sakın çocuğun canını acıtmayın! dedi.

Polis memuru Oliver'i caddede sürüklemeye başlamıştı. Birden eski siyah giysili bir adam onlara doğru geldi.

-Durun, durun! Onu götürmeyin! diye bağırdı. -Durun bir

dakika!

Polis, Ne oluyor? Siz kimsiniz? dedi.

Adam, -Ben kitapçıyım, diye karşılık verdi. -Olup bitenleri gördüm. Üç erkek çocuktü; biri bu, iki de başkası. Bay Branlo orada kitap okuyordu, başka bir çocuk onun mendilini aldı. Bu çocuk bir şey yapmadı. Orada durmuş şaşkın şaşkın bakıyordu.

Polis memuru, -Öyle ise bu çocuk serbest bırakılmalı, diyerek Oliver'in ensesini bıraktı. O anda bayılan çocuk yere yığılıp kaldı. Yüzü ölü gibi bembeyaz olmuştu.

O yaşlı beyefendi, yani Bay Branlo, -Zavallı çocuk, zavallı çocuk! dedi. -Biriniz bir araba çağırsın, lütfen. Hemen!

Bir araba geldi. Oliver'i kanepelerden birine yatırdılar. Yaşlı adam da arabaya binerek onun yanına oturdu. Araba sakin bir Londra sokağındaki güzel bir evin önünde duruncaya kadar yol aldılar. Sonra Oliver'i eve taşıyarak yatağa yatırdılar.

Dovkinz'le Çarlı Beyts eve vardıklarında, Fagin onları bekliyordu.

Fagin öfkeli öfkeli bakarak -Oliver nerede? diye sordu. Nerede çocuk?

Küçük hırsızlar bir ona, bir de birbirlerine baktılar, hiç seslerini çıkarmadılar.

Fagin, Dovkinz'i yakalayarak, -Ne oldu çocuğa? diye bağırdı. -Konuş, yoksa öldürürüm seni! Dovkinz, -Polisin biri onu yakalayıp götürdü, dedi. -Bırak beni!

Dovkinz adamın elinden kurtularak masanın üstünden bir bıçak aldı. Fagin de eline geçirdiği bir fincanı Dovkinz'in kafasına fırlattı. Oğlana değmeden geçen fincan, neredeyse o sırada odaya girmekte olan bir adama çarpıyordu. Adam boşuk bir sesle, -Kim attı bunu bana? dedi. Otuz beş yaşlarında, üstü başı kirli, bakışları öfkeli bir adamdı bu. Adı Bil Sayks'dı. Yüzü yirmi yerinden tırmalanmış ve yırtılmış beyaz bir köpek de onun ardından odaya girdi.

Bil Sayks, -Sen bu çocuklara ne yapıyorsun böyle, Fagin? dedi. -Seni öldürmediklerine şaşıyorum.

Fagin: -Yavaş ol, Bay Sayks. Böyle bağırarak konuşma. Bakıyorum bugün öfkelisin.

-Belki öyleyim, dedi Bil Sayks. Bana bir içki ver, Fagin.

Sayks içkisini içerken, Dovkinz onlara Oliver'in başına gelenleri ve nasıl yakalandığını anlattı.

Fagin: -Çocuğun polise bizlerden söz edip başımızı derde sokacağından korkuyorum. Onu bulmalıyız.

Bil Sayks: -Evet, birisi onu bulmalı.

Hırsızlar oturup birbirlerine bakmaya ve kafalarını zorlayarak düşünmeye koyuldular. O sırada kapı açıldı ve iki genç hanım, Bet'le Nensi içeri girdiler.

Fagin, -Yapılacak tek şey, dedi, -Bet gidecek, değil mi şekerim?

Bet, -Nereye? diye sordu.

-Polise. Oliver'in nerede olduğunu öğrenmek için. Oğlanı alıp götürmüşler, onu bulup geri getirmeliyiz.

-Beni kimse oraya gönderemez! dedi Bet.

Fagin: -Nensi, şekerim. Sen ne diyorsun?

Nensi: -Hayır.

Sayks: -Gidecek, gidecek, Fagin

Nensi: Hayır, gitmeyecek, Fagin.

Sayks: -Evet, gidecek, Fagin.

Sonunda Nensi gidip Oliver'i aramaya razı oldu. Üstüne temiz giysiler giydi, eline küçük bir sepet aldı. Çok iyi ve tatlı bir görünüşü vardı.

Nensi ağlıyormuş gibi yaparak, -Ah, sevgili kardeşim Oliver! Benim zavallı küçük sevgili kardeşim Oliver! diye bağılıyordu. -Ona ne oldu? Nereye götürdüler onu? Ah, ne olur, acıyın ve söyleyin bana, ne yaptılar o sevgili çocuğa!

Fagin ve Bil Sayks, -Çok iyi dediler. -Sen çok iyi bir kızsın, Nensi. Git, şimdi, şu polisi bul.

Nensi eve dönünce onlara, Oliver'e ne olduğunu anlattı.

-Bir beyefendi onu götürmüş, dedi. -Adı Bay Branlo olan bir beyefendi. Dovkinz'in mendilini çaldığı adam. Ama adamın nerede oturduğunu bilmiyorlar:

Fagin, -Oliver mutlaka bulunmalı, diye bağırdı.

-Çarlı, sen her gün o kitapçı dükkanını gözleyeceksin. Nensi, şekerim, Oliver'i bulmalıyız. Al sana para. Hemen bu evi kapatacağım. Burada artık güven diye bir şey kalmadı.

Beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz. Bir dakika daha burada durmayın artık, dostlarım. Ve Oliver'i bulun. Size onu bulun, diyorum!

Bu sözleri söyler söylemez Fagin hepsini iterek odadan çıkardı. Sonra Oliver'in görmüş olduğu kutuyu aldı, ceketinin altına sakladı ve odadan çıktı.

.....

Sekizinci Bölüm

OLIVER DAHA İYİ BİR YUVA BULUYOR

Oliver, Bay Branlo'nun evinde kalıyordu. Hastaydı birkaç hafta yataktan kalkamadı. Biraz iyileşince, bir iskemleye oturup Bay Branlo'nun ev işlerine bakan Bayan Bedvin'le konuşacak gücü bulabilmişti kendinde.

Yeni arkadaşları Oliver'e çok iyi davranıyorlardı. Bay Branlo ona yeni giysiler ve bir çift yeni ayakkabı vermişti. Bayan Bedvin onu iyi yiyecekler ve çorbalarla besliyordu; hem de bu çorbalar öyle koyu oluyordu ki, yeterince sulandırılrsa güçsüzler evindeki üç yüz elli çocuğa dağıtılan öğünleri sağlardı.

Bir gün Oliver Bayan Bedvin'in odasında oturmuş akşam yemeğini yerken, duvardaki bir resim dikkatini çekti. Bu, soylu bir hanımın resmiydi. Oliver bu resme uzun uzun baktı.

Bayan Bedvin, -Sen resimleri seviyor musun, canım? diye sordu.

Oliver, -Pek bilemiyorum, dedi. -Şimdiye kadar öyle az resim gördüm ki, sevip sevmediğimi bilemiyorum. Ama, şu resimdeki hanımın yüzü ne kadar güzel!

Bayan Bedvin: -Ya, ressamın hanımları her zaman olduklarından daha güzel gösterirler.

Oliver: -Kimin resmi o?

Bayan Bedvin: -Şey, bilmem. Çok mu ilgini çekti, Oliver?

Oliver: -Çok, çok güzel.

Bayan Bedvin, Oliver'in resme korkulu bir bakışla baktığını görüp çok şaşırarak, -Ondan korkmadığından emin misin? diye sordu.

Oliver çabucak, -Yoo, hayır, hayır! diye karşılık verdi. -Ama, öyle mutsuz bir bakış var ki; hem de nereye otursam o bakışlar bana dikilmiş gibi geliyor. Sanki

resim canlıymış ve benimle konuşmak istiyor da konuşamıyormuş gibi...

Yaşlı kadın, -Tanrım, sen bizi koru! diye bağırdı.

-Böyle konuşma çocuğum. Hastalıktan sonra zayıf düştün. Gel, iskemleni öbür yana çekeyim, o zaman resmi görmezsın.

Oliver o resmi kafasının içinde hep görüyordu; ama o iyi kalpli yaşlı kadını üzmemenin daha iyi olacağını düşündü; onun için gülümsemekle yetinerek yemeğini yemeğe devam etti.

O sırada Bay Branlo Oliver'i görmeye gelmişti. Konuşurlarken, Bay Branlo'nun gözleri o resme ilişti.

Birden, -Bayan Bedvin! diye bağırdı, -şuraya bakın!

Bay Branlo konuşurken, bir Oliver'in başının üstündeki resmi, sonra bir de çocuğun yüzünü gösteriyordu eliyle. Gözler, baş, ağız; birbirinin, aynıydı. O yaşayan yüzün her çizgisi sanki resimdeki bir kopyasıydı.

Oliver, Bay Branlo'nun neden böyle bağırdığını anlamamıştı; ama bu bağırışın kendisine verdiği şaşkınlığa dayanacak kadar da güçlü değildi; bayıverdi.

Ertesi gün, Oliver, Bayan Bedvin'in odasına kahvaltıya geldiğinde, o resim yerinde yoktu.

-Neden onu götürdüler? diye sordu.

-Seni üzüyor gibiydi, çocuğum, dedi Bayan Bedvin, -Bay Branlo, bunun çabuk iyileşmene engel olabileceğini düşündü; onun için resim kaldırıldı.

-Ah, hayır, gerçekten, bana hiç üzüntü vermiyordu, dedi Oliver. -Onu seyretmek hoşuma gidiyordu. Sevmiştim onu.

-Peki peki, dedi yaşlı kadın, -sen, bir an önce iyileşmelisin canım, o zaman resim tekrar yerine asılır. Tamam mı! Sana söz veriyorum! Gel şimdi başka şeyler konuşalım.

Oliver kısa sürede güçlendi, iyileşti. Bay Branlo'nun evinde çok mutluydu. Bir gün Bay Branlo ona gelecekte ne yapmak istediğini sordu.

Oliver, -Lütfen, izin verin sizin yanınızda kalayım, efendim, dedi. -Beni buradan göndermeyin lütfen. İzin verin kalayım ve evinizde uşak olayım.

Bay Branlo, -Kalacaksın, dedi. -Sen bir neden yaratmadıkça hiçbir zaman buradan göndermiyeceğim. Ama önce bana kendi öykünü anlat Oliver. Nereden geldin? Küçükken sana kim baktı? Seni aralarında bulduğum

çeteye nasıl katıldın? Şimdi bana bunları anlatacak kadar güçlüsün artık. Bana gerçeği söyle, yaşadığın sürece sana ben bakacağım.

Oliver ağlamaya başladı ve sonra Bay Branlo'ya, Bay Bambıl ve güçsüzler eviyle ilgili her şeyi anlatmaya başladı. Tam o sırada kapının vurulduğu duyuldu. Kapıyı vuran Bay Branlo'nun arkadaşı Bay Grimvig'di. Çaya gelmişti.

Oliver: -Ben gideyim mi, efendim?

Bay Branlo: -Hayır, kal burada, dedi -Bu, size anlattığım çocuk Oliver Twist, Bay Grimvig. Oliver eğilerek selam verdi.

Bay Grimvig Oliver'e baktı. Arkadaşı Bay Branlo'nun çok iyi kalpli bir yaratılışı olduğunu ve sokakta bulunan herhangi bir çocuğun onu aldatabileceğini biliyordu.

-Demek çocuk bu, öyle mi? dedi Bay Grimvig.

-Peki, nereden gelmiş? Kim bu çocuk? Ne iş yapar? Oliver Twist'in gerçek yaşam öyküsünü ve serüvenlerini ne zaman dinleyeceğiz?

Bay Branlo, -Yarın sabah, dedi: -Yarın sabah saat onda bana gel Oliver, her şeyi konuşalım.

-Evet, efendim.

Bay Grimvig, Bay Branlo'ya, -Bak sana ne söyleyeceğim; bu çocuk yarın sabah sana kendini anlatmaya gelmeyecek. İnsanlara çok kolay güveniyorsun. Bu çocuk seni aldatıyor, sevgili arkadaşım, diye fısıldadı.

Bay Branlo, -Hayır, aldatmıyor, dedi.

Bay Grimvig: -Eğer aldatmıyorsa, ellerimi keserim.

Tam bu sırada Bayan Bedvin elinde birkaç kitapla içeri girdi.

-Bu kitapların bu sabah geri gitmesi gerekli, efendim. Onları siz kendiniz götürecektiniz.

Bay Grimvig: -Onları Oliver'le gönder. Ona; söylediğin gibi güveniyorsan, senin yerine kitapları o götürsün.

-Evet, lütfen izin verin ben götüreyim, efendim, dedi Oliver. -Oraya kadar koşarak giderim, efendim. Bay Branlo aslında Oliver'in evden çıkmasını istemiyordu, ama Bay Grimvig'e yanıldığını kanıtlamaya, Oliver'in güvenilir bir çocuk olduğunu göstermeye karar verdi.

Bay Branlo Oliver'e, -Gidebilirsin, yavrum, dedi.

-Kitapç1ya bu kitaplar1 geri getirdiğini ve kendisine borcum olan paray1 ödeyeceğini söylersin. Paranın üstünü bana getir.

Oliver sabırsızlıkla, -Gecikmeden gelirim, efendim, dedi.

Paray1 cebine koyup, kitaplar1 kolunun altına aldıktan sonra eğilerek selam verdi ve odadan çıktı.

Bayan Bedvin, Oliver'i kapıya kadar götürüp, ona en kestirme yolu söyledi.

Oliver gidince Bayan Bedvin, -Onun o tatlı yüzünü Tanrım korusun, diyordu. -Nedense onun gözümün önünden ayrılmasına gönlüm hiç razı olmuyor.

Bay Branlo, -Yirmi dakika sonra burada olacak, dedi.

Bay Grimvig: -Ya, onun gerçekten döneceğini umuyorsun, öyle mi?

Bay Branlo, gülümseyerek: -Sen ummuyor musun?

Bay Grimvig: -Hayır, ummuyorum. Bu çocuğun üstünde yeni giysiler, kolunun altında güzel kitaplar, cebinde de bir beş yüz lira var. Hırsız arkadaşlarıyla buluşacak ve sana gülecekler. Eğer o çocuk bir daha bu eve dönerse, ben de ellerimi keserim!

Bay Grimvig bu sözleri söylerken oturdu ve Oliver'in dönmesini beklemeye başladılar.

:::::::::::::

Dokuzuncu Bölüm

HIRSIZLARIN ARASINA DÖNÜŞ

Oliver kitapç1ya kadar yürümüş, dükkana iyice yaklaşmıştı. Birden genç bir kadının yüksek sesle bağırdığını duydu: -Ah, benim canım kardeşim!

Ne olduğunu anlamak için başını kaldırdığında, bir çift kolun boynuna dolandığını hissetti. -Bırak beni! diye bağırdı. -Kimsin sen? Neden yolumu kesiyorsun?

Genç kadın, -Buldum seni! diye bağıırıyordu. -Ah! Oliver! Oliver! Ah, seni yaramaz çocuk, bana ne kadar acı çektirdin. Gel eve, canım, gel eve. Tanrıya şükürler olsun, seni buldum!

Kadın hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Çevrelerine kalabalık toplanmaya başladı. Oradan geçmekte olan iki kadın, ağlayan genç kadına ne olduğunu sordular.

-Bu benim kardeşim. Bir ay kadar önce evden kaçmıştı, dedi genç kadın. -Annemiz, babamız iyi insanlardır.

Kardeşim evden kaçtı ve bir hırsız çetesine katıldı; neredeyse annesinin yüreğine indiriyordu.

Kadının biri, -Şeytan kurusu, dedi.

Bir başkası, -Dön evine, seni kötü yaratık seni, dedi.

Oliver: -Ben kötü değilim, bu kız da tanımıyorum.
Benim ne kız kardeşim, ne de babam var.

Kız, -Nasıl yalan söylüyor, duyun! diye bağırdı. O zaman Oliver ilk kez kızın yüzünü görerek, -Aaa, bu Nensi! dedi.

Nensi kalabalığa, -Gördünüz mü, beni tanıyor! diye bağırdı. -Söyleyin, evine, sevgili annesine babasına dönsün. Lütfen bana yardım edin, onu eve götürüyüm.

Arkasında beyaz köpeğiyle dükkandan çıkan Bil Sayks, -Ne oluyor burada? diye bağırdı. -Küçük Oliver! Seni küçük yaramaz. Evine, zavallı annene dön. Evine dön, hemen.

Oliver, -Benim bunlarla ilişkim yok. Tanımıyorum onları. -Kurtarın! Kurtarın! diye bağırdırken adam onu yakaladı. -Kurtarın, ha! diye tekrarladı Sayks. -Pekala, ben seni kurtaracağım, seni küçük şeytan seni. Bu kitaplar ne? Gene çalışıyorsun, değil mi? Ver onları buraya.

Sayks kitapları Oliver'in elinden çekip aldı ve çocuğun kafasına vurdu.

Kalabalığın içinden biri, -Tamam işte, dedi.

-Ona ders vermenin tek yolu bu.

İki kadın da, -Bu onun aklını başına getirir, dediler.

Oliver karşı koyamayacak kadar güçsüzdü. Zavallı bir çocuk bütün bunlara karşı ne yapabilirdi ki... Onu dar sokaklar boyunca sürükleyip götürdüler.

Gece olmuştu. Bay Branlo'nun evinde, Bayan Bedvin açık kapının önünde duruyordu. Uşaklardan biri Oliver'i aramak için caddenin bir başından öbür başına belki yirmi kez koşup durmuştu. İki yaşlı adam da üst katta oturmuş, sessizce bekliyorlardı.

Nensi ve Bil Sayks Oliver'le birlikte dar sokaklardan koştu. Yarım saat sonra, eski giysiler satan dükkanlarla dolu, çok pis dar bir sokağa girmişlerdi. Köpek önlerinde koşarak, bomboş ve terk edilmiş gibi görünen kapalı bir dükkanın kapısında durdu.

Sayks zili çaldı, kapı açıldı, üçü birden çabucak eve girdiler. İçerisi karanlıktı. Sayks Oliver'i merdivenlerden

aşağıya sürükleyerek bir odanın kapısını açtı.
Gürültülü bir kahkaha duyduklar. Bu Çarli Beyts'di.

Çarli, -İşte, burada! diye bağııyordu. -Of. Fagin, şunun üstündeki giysilere bak! Bir de kitaplarına bak! Tam bir beyefendi! Sevsinler! Ay, gülmekten bayılacağım! Tutun beni!

Fagin, Oliver'in önünde saygıyla eğildi. -Sizi gördüğüme çok sevindim, dedi. -Çok iyi görünüyorsunuz. Çarli size başka bir giysi versin, canımın içi; bayramlığınız kirlenmesin. Neden bir iki satır yazıp geleceğinizi bildirmediğiniz? Akşam yemeği için sıcak bir şeyler hazırlardık.

Tam bu sırada, Çarli beş yüzlük banknotu çekip Oliver'in cebinden çıkartıvermişti.

Fagin parayı alırken Sayks öne atılmış, -Hayırdır inşallah! Bu da ne? demişti. -O para benim, Fagin.

Fagin, -Hayır, hayır canım, dedi, -benim o, Bil; benim. Sen kitapları al.

Sayks, -Eğer o para benim değilse, ben de çocuğu geri götürürüm, dedi.

-Bu doğru olmaz, dedi Fagin.

Bil Sayks: -Doğru olur, ya da olmaz. Oğlanı sana Nensi'yle ben getirdik. Ver o parayı bize, seni ihtiyar şeytan.

Sayks bu sözleri söylerken Fagin'in parmaklarının arasından parayı kaptı ve mendilinin içine koydu.

-Bu bizim emeğimizin karşılığı, hem yarısı bile etmez. Okumayı seviyorsan kitapları sen al; sevmiyorsan satarsın.

Oliver, Fagin'in ayaklarının dibinde dizlerinin üstüne çökerek, -Onlar o yaşlı beyefendinin kitapları, dedi. -Çok hastayken beni evine götürüp bakan o çok iyi kalpli yaşlı adamın kitapları onlar. Lütfen geri gönderin onları. Kitapları ve parayı ona geri gönderin. Benim onları çaldığımı sanacak, o yaşlı hanım da öyle düşünecek. Onlar bana öyle iyi davrandılar ki... Ne olur, lütfen onları geri gönderin!

Fagin, -Çocuğun hakkı var, dedi. -Onları çaldığınızı sanacaklar sonra. Hah, ha! Kahkahalarla gülererek ellerini oğuşturdu. -Bundan daha iyisi olamazdı!

Oliver, olanları şimdi anlamıştı; birden yerinden fırladı ve olanca gücüyle -imdat diye bağıarak odadan kaçtı.

Odadakiler Oliver'in peşinden frrlayınca, Nensi odanın kapısını kapatarak, -Şu köpeği tut, Bil! diye bağırdı. -Çocuğu paramparça edecek.

Sayks, -Oğlan da bunu hak etti, diye bağırdı.

-Bırak ben de koşayım arkasından. Çekil kapıdan Nensi, yoksa kafanı duvara vurur parçalarım ha!

Nensi, -Hayır! Hayır! diye haykırdı. -Önce beni öldür, ama şu köpeğin çocuğa dokunmasına izin verme, ne olur!

Bil Sayks, Nensi'yi savurup yere attı. Tam o sırada Fagin ve öteki çocuklar Oliver'i çekip sürükleyerek, geri geldiler.

Fagin çevresine bakınarak, -Ne oluyor burada? dedi.

Sayks: -Bu kız aklını kaçırdı, galiba.

Nensi, yüksek sesle, -Hayır, aklını filan kaçırmadı! dedi

Fagin: -Öyle ise kes sesini, tamam mı? Sonra Oliver'e döndü. -Demek sen gitmek istedin, canım, öyle mi? diyerek köşede duran sopayı kaptı. -Demek sen yardım istedin, ha? Belki de polis çağırmak istedin? Şimdi bunun çaresine bakarız.

Fagin sopayı bütün gücüyle Oliver'in omzuna indirdi. İkinci kez vurmak için sopayı kaldırıırken Nensi atılıp Fagin'in elinden sopayı kaparak ateşe attı. -Burada durup yaptıklarının seyredecek değilim, Fagin, diye bağırdı.

-Çocuğu buldun, daha ne istiyorsun? Rahat bırak onu!

Bil Sayks, -Kes sesini! diye bağırdı.

Fagin, Nensi'ye, -Daha konuşursan yakarım canını, dedi.

Nensi öfkeyle Fagin'in üstüne atılırken Bil Sayks onu tuttu.

Fagin, -Kadınlar da amma baş belası oluyor, ha! dedi. -Ne var ki, bu işin yürümesi için gerekliler bize. Çarli, Oliver'i yatağa götür.

Çarli Beyts gülerek, -Sanırım yarın o güzel giysilerini giymese daha iyi olacak, ne dersin? dedi.

Fagin de gülerek, -Haklısın, dedi.

Beyts, Oliver'i alıp, onun daha önce de yatmış olduğu yatakların bulunduğu bitişik odaya götürdü. Sonra Oliver'in üstündeki yeni giysilerin hepsini alarak, ona kirli eski bir giyecek verdi.

Daha sonra da Oliver'i karanlıkta tek başına bırakarak kapıyı çekip gitti.

:::::::::::::::

Onuncu Bölüm

YENİ BİR PLAN

Bay Bambıl şöminenin önünde oturmuş gazetesini okurken, birden şaşırdı. Oliver Twist'in evinden kaybolduğunu bildiren bir ilan görmüştü. İlanda Oliver'in bulunmasına yardım edene beş yüz lira verileceği de bildiriliyordu. Oliver'in özellikleri ve üstündeki giysiler anlatılmış, en sonunda da Bay Branlo'nun ismi ve adresi verilmişti.

Bay Bambıl hemen Bay Branlo'yu görmeye gitti.

Bay Branlo, -Buyurun, buyurun, diyerek kendisini karşıladı.

Bayan Bedvin ise, -Oliver'den nasıl olsa bir haber alacağımı biliyordum, diyordu. -Tanrım onu korusun.

Bay Branlo meraklı bir sesle, -Zavallı çocuğun nerede olduğunu biliyor musunuz? diye sordu. -Konuşun dostum, bize onunla ilgili bildiğiniz her şeyi anlatın. Bay Bambıl şapkasını bırakarak konuşmaya başladı. Yirmi dakika hiç durmadan konuştu. Onlara Oliver'in kötü anne babadan doğduğunu ve doğduğu günden beri de kötü ve terbiyesiz bir çocuk olduğunu söyledi. Onun Noa Kleypol'a nasıl saldırdığını, Bay Soverberi'nin evinden nasıl kaçtığını birer birer anlattı.

Bay Bambıl, -Kısacası, Oliver tepeden tırnağa kötü bir çocuktur. Güçsüzler evindeki bütün görevliler de bunu bilirler. Onunla kimse başa çıkamaz, dedi.

Bay Branlo, Bay Bambıl'ın söylediklerine inanmıştı, ama yüreği de üzüntüyle dolmuştu.

Bay Bambıl beş yüz lirayı alıp gittikten sonra Bay Branlo,

-Bayan Bedvin, dedi. -Korkarım dostumuz Oliver kötü bir çocuk.

Bayan Bedvin, -Bu doğru değil, dedi. -Doğru olamaz bu, efendim, doğru olamaz.

-Korkarım ki doğru, dedi Bay Branlo. Bay Bambıl bana onunla ilgili her şeyi anlattı.

Yaşlı kadın kesin bir sesle, -Buna hiçbir zaman inanmam, efendim, dedi. -Hiçbir zaman! Ben çocukları çok iyi anlarım efendim, Oliver tatlı, iyi, kibar bir çocuktur.

-Susun! dedi Bay Branlo. -Bir daha o çocuğun adını duymayacağım. Çıkabilirsiniz Bayan Bedvin. Unutmayın, ne diyorsam o yapılacaktır. Buna bir daha hiçbir zaman Oliver Twist'ten söz etmeyin.

O gece Bay Branlo'nun evinde herkesin yüreği üzüntülüydü. O iyi kalpli dostlarının düşündükçe Oliver'in de yüreği acıyla doluyordu. İyi ki Bay Bambıl'ın kendisi için onlara neler söylediğini bilmiyordu, yoksa büsbütün perişan olurdu yavrucak.

Fagin, Oliver'i yaklaşık bir hafta eve hapsedti. Kendisinden kaçan çocuklarla ilgili korkunç öyküler ve onları nasıl astırdığını anlattı. Onların nasıl öldüğünü ayrıntılarıyla belirtti, Oliver'in böyle bir ölümün acılarını çekmek zorunda kalmamasını diledi.

Fagin'in anlattıklarını dinlerken Oliver'in kanı donuyordu sanki. Fagin sonra çıkıp gidiyor, onu bütün gün evde yalnız bırakıyordu.

Zavallı Oliver kaçamıyordu da... Sabahın erken saatlerinden gece yarısına kadar orada bir başına kalıyordu. Hep o iyi kalpli dostlarını ve onların şimdi kendisi için kim bilir ne kötü fikirler edindiklerini düşünüyordu. Zavallı çocuk gerçekten çok üzgündü. Soğuk, yağışlı bir gece

Fagin evden çıktı. Karanlık sokakta yürüyüp kendi evi kadar eski, pis bir evin kapısını çaldı.

Bir erkek sesi, -Kim o? dedi.

-Benim, Bil, yalnızca benim canım.

Beyaz köpek ürkütücü sesler çıkartarak çıka gelmişti. Sayks köpeğe, -Buraya gel, diye seslendi, -Yat bakayım.. Palto giyince o şeytani tanııyorsun galiba?

Fagin'in paltosu köpeği yanıltmıştı. Fagin paltosunu çıkarıp bir iskemlenin üstüne fırlatınca köpek de kalktığı köşeye dönüp yatmıştı.

-Eeee? dedi Sayks.

Fagin, -Evet canım? dedi. -Ah, Nensi!

Nensi ona bir iskemle vererek, Otur, dedi. Kız artık öfkeli görünmüyordu. Ocağın yanına otur şöyle.

Fagin sıksa ellerini ateşe doğru uzatırken, -Hava soğuk, Nensi şekerim, dedi. -Sanki insanı delip geçiyor.

Bil Sayks: -Böyle içine işlediğine bakılırsa sahiden soğuk olmalı. Ona içecek bir şey ver, Nensi.

Orada bir süre sessizce oturup içkilerini içtiler. Sayks, -Şimdi işe hazırım, dedi. -Söyle bakalım aklındaki, Fagin.

Fagin ellerini oğuşturarak, -Şu Çörtsi'deki ev için konuşacaktım, dedi. -O evdeki gümüşleri ne zaman çalacağız? Ne gümüşler, a canım, ne gümüşler! Bu işi ne zaman tamamlayacağız, Bil?

Sayks soğuk bir sesle: -Hiçbir zaman.

Fagin öfkeyle, -Hiçbir zaman mı dedin? diye bağırdı.

Bil, -Bu işi planladığımız gibi yapamayız, dedi.

Tobi Krekit iki haftadan fazla bir süredir oralarda dolaşıp duruyor, hala bir tek hizmetçiyi bile elde edemedi.

-Yani, Bil, erkek hizmetkarlardan hiçbirini kendi yanımıza çekemediğimizi mi söylemek istiyorsun?

-Evet, bunu söylemek istiyorum, dedi Sayks. -O iki erkek uşak yirmi yıldan fazla bir süredir evin sahibi olan o yaşlı kadının yanında çalışıyorlar. Elli bin lira versen, gene de sana yardım etmezler.

Fagin, -Peki, ya kadın hizmetçiler? dedi. -Tobi Krekit onların ilgisini çekemiyor mu? Kadınların ne olduklarını bir düşünsene, Bil.

-Çaresiz, dedi Bil Sayks, -Tobi Krekit her zaman en iyi giysilerini giyiyor. Gene de hiçbir yararı olmuyor. Fagin: -Öyle ise bu işten vazgeçmemiz gerek. Ama, böylesine kalplerimizi bağladığımız bunca şeyi yitirmek çok acı doğrusu.

-Öyle, dedi Bil Sayks, -Berbat bir şans.

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Adamlar derin düşüncelere daldılar. Nensi gözlerini ateşe dikip öylece oturdu kaldı. Sayks birden, -Fagin, dedi. -Hizmetçilerin yardımını sağlayamadığımız göre, bu işi dışarıdan başarırsam bana beş bin lira fazla verir misin?

Fagin: -Evet.

Sayks: -Öyle ise bu işi sen istediğin zaman yaparız. Önceki gece Tobi'yle ben tırmanıp bahçeye girdik. Bütün kapıları ve pencereleri yokladık. Ev geceleri hapishane gibi kapanıyor. Ama açabileceğimiz küçük bir pencere var. Bu pencereden geçebilecek bir çocuk gerek bize çocuk büyük olmamalı.

Fagin, -Aradığın çocuk Oliver, dostum, dedi: -Zaten artık ekmeğini kazanmak için çalışmaya başlaması gerekli, öbür çocuklar da bu iş için çok büyük.

Sayks: -Evet, Oliver bu iş için biçilmiş kaftan.

Fagin: -Hem de istediğin her şeyi yapacak, merak etme, Bil, dostum. Yani, yeterince gözünü korkutursan demek istiyorum.

Sayks: -Korkutmak mı dedin! Hele bir işe başlayalım, onu nasıl korkutacağımızı biliriz biz.

Fagin: -Ben bunların hepsini düşündüm. Oliver bizden biri olduğunu hissetmeli. Kafasını; onun bir hırsız olduğu, bizim olduğu; ölünceye kadar bizim olduğu düşüncesiyle doldurmalı.

Sayks: -Bir çocuk için neden bu kadar sıkıntıya katlanıyorsun? Her gece sokaklarda uyuyan bir sürü çocuk var. Onlardan istediğini seçebilirsin.

-Onların hiçbirisi işime yaramaz, dedi Fagin. -Hırsızlık onların üstünden akıyor. Ama bu çocuğun yüzü öyle değil. Hem de tekrar kaçacak olursa, bizden büsbütün kopamaz, onun için bizden biri olmalı ve bizimle birlikte çalışmalı.

Nensi: -Ne zaman yapılacak bu iş?

Sayks: -Yarından sonraki gece.

-İyi, dedi Fagin. -O gece ay olmayacak.

Nensi'nin ertesi akşam Fagin'in evine gidip Oliver'i getirmesi kararlaştırıldı.

Hepsi biraz daha içtiler; sonra Fagin iyi geceler dileyerek evden çıktı.

::::::::::::

On Birinci Bölüm

OLIVER VE SAYKS

Oliver sabahleyin uyanınca; yatağının yanına bir çift yeni ayakkabı konmuş olduğunu görerek şaşırılmıştı.

Sevinmişti; ama biraz sonra Fagin kendisine, o gece Bil Sayks'ı görmeye götürüleceğini söyleyince sevinci sönüverdi.

Kaygılı bir sesle, -orada kalmak için mi, efendim? diye sordu.

-Hayır, hayır, şekerim. Seni yitirmek istemeyiz. Korkma. Sen tekrar bize geleceksin.

Oliver: -Neden gidiyorum?

Fagin: -Bekle, bunu sana Bil anlatsın.

Yaşlı adam, akşam olup dışarı çıkmaya hazırlanıncaya kadar pek sessiz sedasızdı.

Oliver'e, -Bir mum yakabilirsin, dedi. -Onlar seni almaya gelinceye kadar okuman için, al sana bir de kitap. Dikkatli ol, Oliver. Bil Sayks sert bir adamdır ve öfkелendiği zaman gözünü kan bürür. Sana ne derse yap. İyi geceler.

Oliver okumaya başladı. Kitapta cinayetler, hırsızlar ve cesetler anlatılıyordu. Öyküler öylesine gerçek ve öylesine korkunçtu ki, sanki sayfalar kıpkırmızı kana bulanıyor gibiydi. Korkudan hasta olan Oliver, kitabı kapatarak kendinden uzağa itti. Dizlerinin üstüne çökerek, kendisini koruması için Tanrı'ya yalvardı.

Sonra birden bir gürültü işitti. Nensi'ydi bu. Oliver'in dua ettiğini gören Nensi bembeyaz kesilmişti. Kızcağz ellerini yüzüne kapattı.

Oliver, -Nensi, diye bağırdı, -Ne oldu?

-Bir şey yok, dedi Nensi. -Şimdi, şekerim, sen hazır mısın? Birlikte Bil'e gideceğiz. İyi ve sessiz olmalısın. Eğer öyle olmazsan, yalnızca kendine zararın olur, bir de bana. Haydi, ver elini. Acele etmeliyiz.

Nensi eve dönünce Sayks, -Demek oğlanı getirdin, dedi. -Uslu uslu geldi mi?

-Kuzu gibi, dedi Nensi.

Sayks, -Bunu duyduğuma sevindim, dedi. -Gel buraya bakalım, seninle konuşacağım.

Sayks, Oliver'in kasketini başından çıkarıp bir köşeye fırlattı. Sonra, masanın üstünde duran bir tabancayı alarak, -Şimdi söyle bakalım, bunun ne olduğunu biliyor musun?

Oliver, -Evet, efendim, dedi.

Sonra Sayks tabancayı büyük bir dikkatle doldurdu. İşini bitirince, -Şimdi tabanca dolu, dedi.

Oliver: Evet, görüyorum, efendim.

Hırsız, tabancayı Oliver'in başına dayayarak, -İyi, dedi.

-Dışarda, ben sana bir şey söylersem ne ala; onun dışında, kimseye bir tek söz söylersen kafana kurşunu yersin. Duyuyor musun? Şimdi gelin bakalım, işe başlamadan önce akşam yemeğini yiyelim.

Nensi yemeği hazırladı. Oliver'in bir şey yemek istemediği kolayca anlaşılıyordu. Yemekten sonra Sayks, Nensi'ye saat beşte kaldırmasını emrederek, kendini yatağın üstüne attı. Nensi ocağın önünde hiç kıpırdamadan ve konuşmadan, öylece oturup kaldı. Oliver de yerde, uzun süre uyanık yattı, sonra uyuyakaldı.

Uyandığı zaman henüz ortalık ağarmamıştı. Mum hala yanıyordu. Dışarıda yağmur yağıyordu ve siyah görünen gökyüzü bulutlarla kaplıydı.

Sayks: -Saat beş buçuk olmuş! Çabuk olun, yoksa kahvaltı yapamazsınız. Yeterince gecikmişiz zaten.

Az sonra Oliver hazırıldı. Sayks Nensi'ye hoşçakal dedi ve Oliver'i alıp caddeye çıktı.

Dışarıda hava esip savuruyor ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Bütün gece yağmur durmadan yağmıştı. Tüm evlerin pencereleri kapalı ve sokaklar bomboştı.

Sayks'la çocuk aceleyle şehrin içinden geçtiler. Köy yollarına vardıklarında gün ağarıyordu. Öğleden sonra küçük bir kasabaya gelmişlerdi. Eski bir hana girdiler, Sayks mutfaktaki ocağın önüne oturarak yemek ısıttı. Yemekten sonra o piposunu tütürürken, Oliver yorgunluktan uyuyakalmıştı.

Oliver uyandıĝında ortalık epeyce kararmıştı. Sayks onu dürttü ve ayaĝa kalktı.

Yolculuklarını sürdürdüler. Çok soĝuk bir geceydi. Tek söz etmiyorlardı. Yakınlarında bir kasabanın ışıklarının görünceye kadar, tarlalardan geçerek yürüdüler yürüdüler...

Bir köprüye gelmişlerdi, Sayks birden döndü; patikadan ayrılarak ařaĝdaki suyun kıyısına indi.

Oliver, gene korkudan bayılacak gibi olarak, -Su! diye düşündü. -Buraya beni öldürmeye getirdi. O sırada bir evin önünde durduklarını gördü. Eski harap bir evdi. Hiç ışık görünmüyordu. Sayks kapıyı açtı, içeri girdiler.

Onlar içeri girer girmez birisi yüksek sesle -Meraba! diye seslendi.

Sayks kapıyı kapatarak, -Böyle gürültü etme, dedi. -Işık tut, Tobi.

Elinde mumla bir adam çıktı ortaya. Kızıl saçları, kocaman çizmeleri ve kirli parmaklarında büyük büyük yüzükler vardı.

Tobi Krekit, -Seni gördüğüme sevindim, Bil, dedi.

-Bu, o çocuk mu?

Sayks: -Fagin'in oĝlanlarından biri.

Tobi, Oliver'e bakarak, -Ne uslu çocuk! dedi. -Kilisedeki yaşlı hanımefendilerin cepleri için de çok işe yarar!

Sayks: -Haydi bakalım, bize yiyip içecek bir şeyler ver, Tobi. Oliver'e dönerek, -Otur şöyle, ocaĝın yanına, çocuk. Bu gece gene bizimle dışarı gitmen gerekecek; aslında pek de uzaĝa gitmiyoruz ya...

Oliver sessizce Sayks'a baktı. Başını ellerinin arasına almış; nerede olduğunu, çevresinde ne işler döndüğünü bilmeden oturuyordu. Küçük bir parça ekmekten başka hiçbir şey yiyememişti.

Adamlar kısa bir süre uyumak için yatmışlardı. Oliver de uyumuş ve düşünde karanlık yollar, tarlalar, geçirdiĝi o günden sahneler görmüştü.

Sonra Tobi Krekit yerinden fırladı.

-Saat bir buçuk! diye bağırdı. -Tabancalar hazır mı? Ya anahtarlar? Bir şey unutmadık ya?

-Her şey burada, dedi Sayks. Şimdi, dosdoĝru kasabanın içinden. Oliver'in öbür elini tut, Tobi, işte gidiyoruz.

.....

On İkinci Bölüm

ÇÖRTSİ'Yİ ZİYARET

İki hırsız Oliver'i aralarına alarak çıktılar. Dışarıda çok karanlık ve soğuktu. Köprüyü geçerek daha önce gördükleri işiklara doğru yürüdüler.

Sayks, -Dosdoğru ileri gideceğiz, diye fısıldadı.

-Bu gece ortalıkta bizi görececek kimse olmaz.

Kasabanın içinden hızla geçtiler. Çeyrek mil kadar yürüdükten sonra çepeçevre duvarla çevrili bir evin önünde durdular.

Tobi Krekit çabucak duvarın tepesine tırmandı.

-Benden sonra çocuk tırmanacak, dedi. -Kaldır onu, ben tutarım.

Oliver sağına soluna bakmaya vakit bulamadan Sayks onu kollarının altından yakaladığı gibi kaldırmıştı. Üç dört saniye içinde Oliver'le Tobi duvarın öte yanında çimenlerin üstünde yatıyorlardı. Sayks hemen onları izledi. Eve doğru yürüdüler.

Şimdi, ilk kez, Oliver korku ve dehşetten çıldıracak bir durumda, o eve girmeyi planladıklarını görüyordu; kimbilir, belki çalmak, hatta belki de öldürmek için. Bir çığlık attı ve dizlerinin üstüne çöküverdi.

Sayks, öfkeyle tabancasını çekerek, -Kalk ayağa! dedi. -Kalk, yoksa kafana kurşunu sıkarım.

-Ne olur, bırakın beni gideyim, diye inledi Oliver.

-Beni bırakın, kaçayım ve tarlalarda öleyim. Hiçbir zaman Londra'nın yanına bile yaklaşmayacağım, hiçbir zaman, hiçbir zaman! Ne olur, yalvarırım acıyın bana, hırsızlık yaptırmayın!

Sayks tabancayı Oliver'in başına dayadı. Ama Tobi tabancayı ondan aldı ve eliyle çocuğun ağzını kapadı.

-Sessiz olun! diye fısıldadı -Burada ateş etme. Oğlan tek söz daha söylerse kafasına vururum. Bunun gürültüsü çıkmaz ama aynı işi görür.

Tobi'yle Sayks Oliver'i evin arkasına götürdüler. Orada Sayks'ın açabildiği küçük bir pencere vardı. Pencere çok küçüktü ama Oliver kadar bir çocuğun geçmesine elverişliydi.

Sayks cebinden bir lamba çıkarıp yakarak, Oliver'e,

-Şimdi beni dinle, dedi. -Seni o pencereden içeri bırakacağım. Bu ışığı al, basamakları çık, küçük holden geçerek kapıya git. Kapıyı aç ve bizi içeri al.

Tobi, pencerenin altında, sırtını basamak yapmak için elleriyle dizlerini tutarak durdu. Sayks onun sırtına çıktı ve Oliver'i kaldırıp önce ayakları girmek üzere pencereden içeri soktu.

-Al şu lambayı, dedi. -Merdivenleri görebiliyor musun?

Oliver, -Evet, diye fısıldadı; ölü gibiydi...

Sayks parmağıyla kapı yönünü gösterdi. -Eğer kapıyı açmazsan seni hemen vururum, dedi. -Git şimdi.

Oliver kararını vermişti; atılıp holden üst kata çıkacak ve aileyi uyandıracaktı. Kafasında bu düşünceyle öne doğru bir adım attı.

Sayks yüksek sesle, -Geri dön diye bağırdı.

-Dön! Dön!

Bu haykırıştan korkan Oliver, elinden lambayı düşürdü.

Bir ışık belirdi. Oliver merdivenlerin üst başında iki adam gördü. Bir çığlık daha oldu, büyük bir gürültü, birden yanıp sönen bir ışık ve duman; Oliver arkası üstü düştü. Vurulmuştu.

Sayks duman dağılmadan Oliver'i ensesinden yakaladı. Kendi tabancasını kaçırmakta olan adamların ardından ateşledi. Oliver'i çabucak çekip pencereden dışarı çıkardı.

Sayks, -Bana bir ceket ver Tobi; dedi. -Vurdular onu. Çabuk ol! Çok kan kaybediyor.

O sırada bir zil sesi duyuldu. Adamlar bağışıyordu. Oliver hızla yerde sürüklendiğini hissetti. Sonra yüreğini buz gibi bir duygu kapladı ve artık ne bir şey görebildi, ne de bir şey duyabildi...

Sayks, Oliver Twist'i dizlerine yatırdı. Sonra Tobi Krekit'e bağırdı: -Buraya dön, çocuğu taşımama yardım et. Çabuk!

Tobi tarlanın öte yanından yavaş yavaş geliyordu.

Sayks cebinden tabancasını çıkartarak, -Daha çabuk! diye bağırdı.

O anda Sayks bir gürültü duydu. Adamlar bahçe kapısına tırmanıp tarlaya atlıyorlardı. Yanlarında köpekleri de vardı.

Tobi, -Peşimizdeler! diye bağırdı. -Sonumuz geldi! At o çocuğu da kaç!

Tobi çabucak gözden kaybolmuştu; Oliver'in üstüne bir ceket atan Sayks da tarlanın öbür ucuna doğru kaçarak ortadan kayboldu. İki adam koş a koş a tarlanın ortasına kadar geldiler. Çevreye

bakındılar. Adamlardan biri, -Onları göremiyorum, dedi. -Sanırım artık eve dönmemiz gerek.

Öteki adam, -Evet, Bay Gilz, dedi; yüzü bembeyazdı.

Birinci adam, -Sen korkuyorsun Britilz, dedi, oysa kendi rengi daha çok uçmuştu.

Britilz denen adam, -İkimiz de korkuyoruz. Ama bu çok doğal, dedi.

Bay Gilz: -Ama şu hırsızları bir yakalasaydım, kuşkusuz öldürürdüm onları.

O büyük evin uşakları olan bu iki adam birbirlerine sokularak tarladan geçip eve döndüler.

Gün ağarırken hava daha da soğumuştı. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Oliver hala kıpırdamadan ve hiçbir şey duymadan o soğuk ve ıslak yerde yatıyordu.

::::::::::::::::::::

On Üçüncü Bölüm

OLIVER BİR KEZ DAHA KURTULUYOR

Sonunda Oliver acıyla inleyerek kendine geldi. Kan içinde kalan sol kolu yanına sarmıştı, kaldıramıyordu. Öyle zayıf düşmüştü ki, güçlkle doğrulup oturabildi. Acı içinde bağırdı. Ayağa kalkmaya çalıştıysa da, olmadı, arkası üstü tekrar yere düştü.

Oliver, orada öyle yatıp kalırsa öleceğini biliyordu. Sonunda ayağa kalkmayı başardı ve yürümeye çalıştı. Adımları, zil zurna sarhoş bir adamın adımlarına benziyordu. Nereye gideceğini bilmiyordu. Yağmur hala tüm hızıyla yağıyordu.

Öyle yürüyerek bir yola çıktı ve yolun kıyısında bir ev gördü.

-Belki şu evdeki insanlar bana acırlar, diye düşündü. -Acımasalar bile, hiç olmazsa insanların yanında ölmek açıkta, tarlaların ortasında ölmekten daha iyidir.

Eve yaklaşırken, orayı daha önce de görmüş olduğunu hissetti. Nerede görmüştü acaba? O sırada hatırladı. Şu bahçe duvarı! Dün gece içerdeki çirmenlerin üstüne diz çöküp iki hırsızın kedisine acımalarını için dua etmişti. Bu ev, Sayks'la Tobi Krekit'in girmeyi planladıkları evdi.

Oliver bütün bunları hatırlayınca kolunun acısını unutmıştu, şimdi kafasında bir tek düşünce vardı: Kaçmak! Kaçmak mı? Ayakta duramıyordu. Çare yoktu. Hem nereye kaçabilirdi ki?

Bahçe kapısının iterek açtı, yavaş yavaş yürüyerek çimenliği geçti. Ağrıları büsbütün artmıştı. Merdivenleri tırmandı, kapıyı vurdu, sonra korku ve acıdan ölü gibi yığılıp kaldı.

Bu sırada Bay Gilz, Britilz ve o büyük evin öbür

uşakları mutfakta sabah çaylarını içiyorlardı. Bay Gilz uşaklara geceleyin olup bitenleri anlatıyordu. Onlara ne denli yürekli olduğunu göstermek istiyordu.

-Saat iki buçuk sularındaydı, diyordu, -Uyanmış ve bir gürültü duyduğumu sanmıştıım. Kendi kendime, dş gördüm herhalde, dedim. Sonra o gürültüyü gene duydum.

Aşçı, -Ne biçim bir gürültü? diye sordu.

Bay Gilz, -Bir şey itiliyormuş gibi bir gürültü, dedi.

-Sanki birisi bir kapıyı ya da pencereyi açıyordu. O zaman yatağımda oturup dinledim.

-Yaa! dedi uşaklar.

Bay Gilz, -Sonra yataktan kalktıım, diye sözünü sürdürdü.

-Bir tabanca aldım ve sessizce Britılz'ın odasına gittim. Britılz alçak sesle, -Tastaman böyle, dedi.

Galiba biz ldk, Britılz dedim, diye anlatmaya devam etti Bay Gilz. -Ama sakın korkma, dedim.

Aşçı, -Korkuyor muydu? diye sordu.

Bay Gilz, -Kılı bile kıpırdamadı, dedi.

Aşçı: -Ben olsam, kuşkusuz hemen oracıkta lrdm.

Britılz, -Kadın mıssın nesin? dedi.

-Britılz haklı, dedi Bay Gilz. -Ancak bir kadından beklenir böyle bir şey. Oysa biz, erkekçe, bir lamba alıp alt kata indik.

Birden dışarıda bir gürültü oldu. Aşçı korkuyla bir çığlık attı.

-Kapıdaki bu gürültü neydi?

Bay Gilz, -Kapı vuruldu, dedi. -Biriniz kapıyı açın.

Kimse yerinden kıpırdamadı.

Bay Gilz: -Sabahın bu saatinde kapı vuruluyor, tuhaf şey. Kapıyı aç, Britılz. Hepimiz yanında olacağız.

Hepsi, köpeği önlerine katıp yavaşça kapıya doğru yrdler. Britılz kapıyı açtı; gördükleri şey merdivenlerin üstüne serilip kalmış olan zavallı kk Oliver Twist'ten başkası değildi. Bay Gilz, -Bir ocuk! diye bağırdı. Oliver'i bir kolundan ve bir bacağından tutup holün içine çekti. Bay Gilz, -İşte burada! diye st kata seslendi.

-İşte, hırsızlardan biri burada, hanımefendi! İşte o burada! Onu ben vurdum, hanımefendi, Britılz da ışığı tuttu.

Merdivenlerin üst başından genç bir hanımın tatlı sesi duyuldu:

-Gilz!

Gilz, -Buradayım, efendim, diye seslendi. Korkmayın efendim. Hırsızların birini burada yakaladım, efendim.

Genç hanım, -Sessiz ol, dedi. -Hırsızlar gibi sende korkutacaksın halamı. Zavallı adam yaralanmış mı?

Bay Gilz, -Hem de çok kötü, efendim! diye bağırdı

Britılz, -Görünüşüne bakılırsa, sanki ölmek üzere, diye seslendi. -Aşağıya inip ona bir bakmak istemez misiniz, efendim?

Genç hanım: -Size sessiz olun dedim. Bir dakika sessiz bekleyemez misiniz, halamla konuşup ne yapacağımızı soracağım. İçeriye gidip az sonra döndü: -Hırsız Bay Gilz'in odasına taşıyın. Britılz bir at alıp kasabaya gitsin, doktor çağırsın.

Bay Gilz, Oliver'i vurmuş olmaktan, harika bir kuş vurmuşçasına kıvançla,

-Önce hırsıza bir bakmayacak mısınız, efendim? diye sordu.

-Küçük bir bakıştan ne çıkar?

Genç hanım,

-Şimdi değil! Şimdi değil! diye karşılık verdi.

-Zavallı adamcağız! Ona iyi bakın, Gilz.

Hanım arkasını dönmüştü, Gilz, Oliver'i büyük bir dikkatle yukarıya, odasına taşıdı.

::::::::::::::::::::

On Dördüncü Bölüm

YENİ BİR YUVA

Güzel ve rahat bir odada, iki hanım iyi hazırlanmış bir kahvaltı masasının başında oturuyorlardı. Bay Gilz siyah giysileri içinde, yandaki bir masadan onlara servis yapıyordu. Hanımlardan biri yaşlıydı; öbürü henüz on yedisinde bile yoktu, mavi gözleri ve tatlı gülüşüyle çok güzel bir kızdı. Adı Roz Meyli idi; yaşlı hanım da onun halası Bayan Meyli'ydi.

Yaşlı hanım, -Britılz gideli bir saati geçti, değil mi? diye sordu.

Bay Gilz, gümüş kol saatine bakarak, -Bir saat, yirmi dakika oldu, hanımefendi, dedi.

Yaşlı hanım: -Her zaman yavaştır bu adam.

Bay Gilz: -Britılz eskiden beri yavaş bir çocuktur,

hanımefendi.

Brit1lz otuz yıldan daha uzun bir süreden beri bu evde çalışıyordu, ama ona hala çocuk diyorlardı..

Bu sırada, bahçe kapısının önünde bir araba durdu. Şişman bir adam arabadan atlayıp eve koşarak odadan içeri öyle bir giriş girdi ki, neredeyse Bay Gilz'le kahvalt1 masasına çarpıp devirecekti.

Şişman adam hanımların ellerini sıkarken; -Ömrümde böyle şey duymadım, diyordu. -Sevgili Bayan Meyli demek gecenin sessizliğinde siz de Bayan Roz. Ömrümde böyle şey duymadım! Korkudan ölmüşsünüzdür herhalde!

Roz: -Biz iyiyiz, Dr. Lozbern, ama yukarıda zavallı bir adam var, halam onu görmenizi istiyor.

Dr. Lozbern: -Brit1lz bana anlattı. Onu sen mi vurdun, Gilz? Nerede o? Bana yolu gösterin. Aşağı inince gene size uğrarım, Bayan Meyli.

Doktor, Bay Gilz'in ardından üst kata çıktı, uzun; bir süre Bay Gilz'in odasında kaldı; kendisinin de, hanımların da umduğundan çok daha uzun süre... Doktor bir saatten fazla o odadan çıkamadı: Arabadan doktorun çantasını alıp getirmişlerdi; yatak odasının zili durmadan çalışıyordu ve uşaklar bir aşağıya, bir yukarıya koşuşup duruyorlardı.

Sonunda doktor iki hanımın yanına döndü. -Bu çok tuhaf bir şey Bayan Meyli, dedi.

Yaşlı hanım: Umarım hırsızın durumu tehlikeli değil?

Doktor: -Tehlikeli olduğunu sanmıyorum. Siz hiç bu hırsızı gördünüz mü?

-Hayır.

-Onunla ilgili hiçbir şey de duymadınız mı?

-Hayır.

Bay Gilz, -Doktor geldiğinde, ben de size onu anlatmak üzereydim, hanımefendi, dedi. Aslında, Bay Gilz vura vura ancak o küçük çocuğu vurduğunu söylemeye utanıyordu. Bayan Meyli: -Roz adamı görmek istedi, ama ben izin vermedim.

Doktor: -Korkacak bir şey yok. Şimdi sakın ve rahat yatıyor. Ben buradayken ikiniz de gelip onu görmek istemez misiniz?

Bayan Meyli: -Gerekliyorsa.

Doktor önde, onlar arkada üst kata çıktılar.

Doktor kapıyı açarken, -şimdi, dedi, -onun hakkında ne düşündüğünüzü duyalım, bakalım.

Yatağın perdelerini çekti. İşte, orada, göreceklerini umduklarını kara şeytanın yerinde; bir çocuk yatıyordu. Çektiği acılardan bitkin düşmüş, derin bir uykuya dalmıştı. Sol kolu çaprazlama göğsünün üstünde duruyordu. Başlı öbür kolunun üstünde, yarı yarıya uzun saçlarının arasına gizlenmiş, yatıyordu.

Hepsi sessizce ona baktılar. Sonra genç hanım onun üzerine eğilerek yüzünü örten saçları yavaşça çekti. Bunu yaparken, genç kızın gözyaşları çocuğun yüzüne damlıyordu. Oliver kıpırdadı ve uykusunda gülümsedi.

Yaşlı hanım, -Bu ne demek oluyor? dedi. -Bu zavallı çocuk hiçbir zaman bir hırsız olamaz.

Doktor, -Bunu kim söyleyebilir? diye karşılık verdi. -Kötü şeyler çoğu zaman güzel bir evde yaşar. Kötülük de, ölüm gibi yaşlılarda olduğu kadar gençlerde de vardır.

Roz, -Ama bu kadar küçük yaşta mı? diye bağırdı. -Ne kadar da küçük! Belki de hiç anne sevgisini ve rahat bir yuvanın sevincini tatmamıştır. Ah, halacığım, sevgili halacığım, ona acıyın! Bu hasta çocuğu hapse götürmelerine izin vermeyin!

Yaşlı hanım genç kızın kalbinin üstüne bastırırken, -Benim sevgili kızım, diyordu, -onun saçının bir teline zarar vereceğimi düşünebilir misin? Ömrüm yakında sona erecek. Benim başkalarına acıdığım kadar Tanrım da bana acısın.

Saatler birbiri ardından geçti. Oliver hala derin bir uykundaydı. Dr. Lozbern, Oliver'in uyandığını ve kendileriyle konuşabileceğini hanımlara bildirdiğinde, akşam olmuştu.

Uzun uzun konuştular. Oliver onlara tüm yaşam öyküsünü anlattı. Acıdan ve güçsüzlükten sık sık susup dinlenmek zorunda kalıyordu. Hasta bir çocuğun katlandığı tüm kötülükleri ve acımasız insanların kendisine yaptıkları korkunç şeyleri anlatan kısık sesini dinlemek çok acıydı.

Ama ona yardım edecek iyilik dolu eller ve sevgi dolu gülüşler de vardı. Oliver huzur ve mutluluk duydu, tam bir rahatlık içinde ölebilirdi.

Oliver kısa sürede daha iyileşti, gösterdikleri sevgi ve iyilik için hanımlara teşekkür edecek gücü kazandı. Bir gün Roz'a -Ah, sevgili hanımefendi, sizin için çalışabilecek durumda olsaydım, sizi mutlu etmek için bütün gün çalışırdım, dedi.

Roz, -Yakında köye gidiyoruz, dedi. -Halam senin de bizimle gelmeni istiyor. Bahçede bize yardım edersin.

Köyde hepsi mutlu günler geçirdiler. Bu, Oliver için yepyeni bir yaşamdı. Bayan Meyli ve Roz'la birlikte yürüyüşlere çıkıyordu. Kitaplardan söz ederlerken onları dinliyordu, bazen Roz yüksek sesle kitap okurken yanlarında oturup o da dinliyordu. Akşamları Roz piyano çalarken ve tatlı, yumuşak sesiyle şarkı söylerken onu dinlemeyi

seviyordu.

Bahçe işlerine yardım ediyor, kendi derslerini de çalışıyordu. Bayan Meyli'nin kuşlarına yem veriyor, bazı sabahlar saat altıda kalkıp kahvaltı masasına koymak için çiçek topluyordu.

Üç ay geçti: Mutluluk ve güzellikle dolu aylar... Oliver gerçekten mutluydu; kendisine bakan hanımlar çok iyi yürekliydi ve Oliver onları tüm kalbiyle seviyordu.

::::::::::::::::::::

On Beşinci Bölüm

ANLAŞILMAZ BİR OLAY

İlkbahar çabucak geçmiş, yaz gelmişti. Köydeydiler. Oliver durmadan güçleniyor, her gün biraz daha sağlıklı ve daha mutlu bir çocuk oluyordu.

Güzel bir gecede Oliver'le iki hanım her günden daha uzun bir yürüyüşe çıkmışlardı. Sıcak bir günün gecesinde hava ılıktı ve parlak bir ayışığı vardı. Eve dönünce Roz piyanoya oturdu. Kısa bir süre çalmıştı ki, birden elleri titremeye başladı. Yüzü bembeyaz olmuştu.

Bayan Meyli, -Roz, sevgili yavrum! diye bağırdı. -Ne oldu? Neyin var?

Roz: -Bir şeyim yok, halacığım, bir şeyim yok. Biraz yorgunum, o kadar. Şimdi yatarım, yarına hiçbir şeyim kalmaz.

Sabahleyin Roz daha kötüleşmişti. Önemli bir hastalığa yakalandığı besbelliydi. Bayan Meyli dayanılmaz bir üzüntü içindeydi. -Hemen Dr. Lozbern'i çağırmalıyız, Oliver, dedi. -Ona bir mektup yazdım. Mektubun hemen, tarlalardan gidilirse dört mil uzaklıktaki en yakın kasabada bulunan bir hana götürülmesi gerekiyor. Oradan birisi hemen bir ata atlayıp mektubu Çörtsi'ye götürür. Bu mektubu hana kadar sen götürür müsün?

Oliver mektubu aldı ve hemen koşarak tarlalara daldı. Hiç durmadan tüm hızıyla küçük kasabaya kadar koştu, koştu...

Kasabaya gelince durdu ve hanı aradı. Hanı bulunca da Dr. Lozbern'e yazılmış olan mektubun hemen Çörtsi'ye götürülmesini sağladı. Tam handan çıkarken, siyah ceketli uzun boylu bir adama az kalsın çarpıyordu. Adam gözlerini Oliver'e dikerek -Vay, vay! dedi. -Bu şeytan da neyin nesi?.

Oliver, -Afedersiniz, efendim, dedi, -çok acele eve yetişmem gerekiyordu da, sizin geldiğinizi görmedim.

Adam kocaman kara gözleriyle Oliver'e bakarak, -Hortlak! dedi. Kim derdi ki, tabutundan kalkıp benim yoluma çıkacak?

Yabancı adamın vahşî bakışından korkan Oliver, -Üzgünüm, dedi.

-Umarım bir yerinizi acıtmadım.

Sesi korkunç bir öfkeyle dolan adam, -Lanet olsun! dedi. -Tanrı cezanı versin, kara ölüm canını alsın! Sen ne arıyorsun burada?

Adam, dövecekmiş gibi Oliver'in üstüne yürüdü, sonra birden yere düştü.

Oliver bir an, deli sandığı adama baktı ve yardım istemek için hana koştu. Birileri gelip yabancıyı içeriye taşıdılar. O zaman Oliver, arada geçen süreyi kapatmak için gücünün yettiğince hızla koşmaya başladı.

Oliver az sonra bu tuhaf olayı unuttu, çünkü eve döndüğünde Roz Meyli'nin durumu daha da kötüleşmişti ve herkes onun öleceğini sanıyordu.

O gece geç saatlerde Dr. Lozbern gelmiş ve doğruca Roz'un odasına girmişti. Bayan Meyli ile Oliver dışarıda beklediler. Bir süre sonra doktor odadan çıktı. -Söylemesi güç, dedi, konuşurken başını öbür yana çeviriyordu. -Çok genç; çok seviliyor; ama çok az umut var.

Birbiri ardından günler geçti. Evde çıt çıkmıyordu. Herkes fısıldaşıyordu. Zaman zaman bahçe kapısında meraklı yüzler beliriyor, kadınlar ve çocuklar gözleri yaşlı uzaklaşıyorlardı.

Oliver küçük kiliseye giderek ağlamış ve sessizce Roz için dua etmişti... Eve döndüğünde, Bayan Meyli odasında bir başına oturuyordu. Oliver'in yüreği burkuldu. Bayan Meyli'nin her zaman Roz'un başucunda oturduğunu biliyordu; şimdi hangi nedenle oradan uzaklaşmıştı acaba...

Oliver Roz'un derin bir uykuya daldığını; bu uykudan ya uyanıp iyileşeceğini, ya da uyanamayıp öleceğini öğrendi. Bayan Meyli ile Oliver, konuşmaktan korkarak ve kulak kesilerek orada saatlerce oturdular. Sonunda Dr. Lozbern içeri girdi.

Yaşlı kadıncağz, -Roz'dan ne haber? diye bağırdı. -Hemen söyleyin bana! Dayanabilirim. Ne olur, söyleyin, Tanrı aşkına!

Doktor, -Sakin olmalısınız, dedi. -Sakin olun, yalvarırım, hanımefendiciğim.

-Tanrı aşkına söyleyin, ne olur. Benim sevgili çocuğum öldü mü yoksa? Ölüyor mu?

Doktor büyük bir şefkatle, -Hayır! diye bağırdı.

-Tanrı'nın izniyle, ölmeyecek, daha uzun yıllar hepimizi mutlu ederek yaşayacak.

Yaşlı kadıncağz dualar ederek dizlerinin üstüne çöktü. Dayanılmayacak kadar büyük bir mutluluktan bu. Oliver ne ağlayabiliyor, ne konuşabiliyor, ne de yerinde durabiliyordu. Dışarıya çıkıp Roz'un odasına, koymak için güzel çiçekler topladı.

Roz, her gün biraz daha iyileşiyordu, ama uzun süre yeterince güçlenip odasından çıkamadı. Artık akşam yürüyüşlerine çıkılmıyordu. Oliver de zamanının çoğunu küçük odasında derslerini çalışmakla geçiriyordu.

Sıcak bir yaz gününün akşamında, Oliver gene kitaplarının başına oturmuştu. Uzun süre okuduktan sonra yorgun düşmüş, uyuklamaya başlamıştı.

Birden sanki odası gözden silindi ve Oliver kendini gene Fagin'in evinde buldu. İşte, o korkunç ihtiyar köşede oturuyor, yanındaki yüzü öte yana dönük başka bir adama Oliver'i göstererek bir şeyler fısıldıyordu.

Oliver Fagin'in şöyle söylediğini duyduğunu sandı: -İşte bu çocuk, iyice biliyorum. Gel şöyle.

Öbür adam da sanki şöyle karşılık vermişti: -Bu çocuk! Hiç onu tanımaz olur muyum? Bir sürü hayalet içinde görsem gene onu tanırdım. Tabutunun içinde, toprağın on beş, yirmi metre altında yatıyor olsa ve toprağın üstünde hiçbir işaret de bulunmasa, onun nerede olduğunu gene de bilirdim.

Adam bunları öyle bir öfke ve nefretle söylemişti ki, Oliver korku içinde kendine gelerek yerinden fırladı.

Aman Tanrım! Neydi bu; damarlarındaki tüm kanı yüreğine hücum etmiş, çocukcağının ne konuşacak, ne de kıpırdayacak gücü kalmıştı. İşte -işte -orada pencerede -tam burnunun dibinde -elini uzatsa dokunacakmış kadar yakınında -işte oracıkta Fagin duruyor! Onun da yanbaşıyla, öfkeden ya da korkudan, ya da ikisinden birden yüzü bembeyaz kesilen, hanın önünde karışlaştığı adamın ta kendisi var.

Bütün bunlar bir anda olmuş ve adamların ikisi birden gözden kaybolmuştu. Ama onlar Oliver'i, Oliver de onları görmüştü. Ve adamların bakışları sanki taşla oyulmuş da daha doğarken gözlerinin önüne çakılmışçasına belleğine işlemişti.

Oliver bir an kıpırdamadan orada durdu, sonra pencereden bahçeye atlayarak sesinin tüm gücüyle -imdat diye bağırmağa başladı.

Uşaklar koşarak geldiler. Oliver yalnız -Fagin! Fagin! diyebiliyordu.

Bay Gilz eline kocaman bir sopa alarak, -Ne gördün, bir adam mı? diye bağırıyordu. -Ne yana gitti?

Oliver -Şu yana! diye bağırды. Bay Gilz koştu, Britilz da ardından... Arkadan Oliver koşuyordu. Kısa bir yürüyüşe çıkmış olan Dr. Lozbern de bu ava katılmıştı. Ama boşuna... İki adamı hiçbir yerde bulamadılar.

Sonunda Dr. Lozbern, -Düş gördün herhalde Oliver, dedi.

-Yo, hayır, inanın efendim, diye karşılık verdi Oliver. -İhtiyar Fagin'i gördüm. Bundan eminim. Onların ikisini de, şimdi sizi gördüğüm kadar kesinlikle gördüm.

Dr. Lozbern: -Öbür adam kimdi?

-Size söylediğim adamın ta kendisi; hani o handa birden üstüme gelen adam. Gözlerimiz birbirine takılıp kaldı. Onu iyice tanıdım, hiç kuşku yok.

Dr. Lozbern: -Bu çok tuhaf bir şey. Hepsi iki adamı aramaya devam ettiler, ama hiçbir şey elde edemediler. Ertesi gün Bay Gilz millerce uzaklıktaki çevrede bulunan bütün hanları dolaşarak o iki yabancıyı soruşturmaya gönderildi. Ne var ki, hiç kimse ona işe yarar bir şey söylemedi.

Daha sonraki gün Oliver, Dr. Lozbern'le birlikte kasabaya gitti. Ama onlar da hiçbir ipucu elde edemediler ve bu tuhaf ziyaret tümüyle anlaşılmaz bir olay olarak kaldı.

::::::::::::::::::::

On Altıncı Bölüm

BAY BAMBİL VE YABANCI

Oliver'in doğduğu güçsüzler evinde, Bay Bambıl ocağın yanında oturmuş çayını içiyor ve gazetesini okuyordu. O sırada bir adam kendisini görmeye geldi. Uzun boylu, esmer ve siyah ceketli bir adamdı bu. Oliver'in handa gördüğü, sonra da Fagin'le birlikte penceresine gelen adamdan başkası değildi.

Yabancı: -Sanırım ben sizi tanıyorum, Bay Bambıl. Güçsüzler evinin bir memurusunuz değil mi?

Bay Bambıl yavaş yavaş ve önemli bir sesle, -Şimdi güçsüzler evinin başkanayım, dedi. -Güçsüzler evinin başkanı, delikanlı.

Yabancı: -Şimdi lütfen beni dinleyin. Bana bir şey söylemenizi istiyorum. Bunu karşılıksız yapmanızı istemiyorum sizden. Başlangıç için şunu alın bir kez.

Adam böyle konuşurken, masanın üstüne iki altın lira bırakmıştı. Bay Bambıl onları alıp cebine attı.

-Bir şeyi anımsamaya çalışın, Bay Bambıl. Durun bakayım; on iki yıl önceki kış mevsimi..

-Uzun bir süre bu, dedi Bay Bambıl.

Adam: -O kış sizin güçsüzler evinde bir şey olmuştu. Bir erkek çocuk doğmuştu.

Bay Bambıl: -Bizim güçsüzler evinde doğan bir sürü erkek çocuk var.

Yabancı: -Ben birinden söz ediyorum. İnce yüzlü küçük bir oğlandı. Tabutçunun yanına çırak olarak gönderilmişti. Sonra

oradan kaçtı.

Bay Bambıl: -Haa, Oliver'i soruyorsunuz. Küçük Tvist'i! Anımsamaz olur muyum hiç. O gerçekten kötü bir...

-Öğrenmek istediğim şey o değil, dedi yabancı. -O keşke kendi tabutunu yapsaydı da, içine kendi cesedini koysaydı! Hayır, benim öğrenmek istediğim, bir kadın: Oliver'in annesine bakan yaşlı bir kadın. O nerede?

Bay Bambıl: -O mu nerede? O geçen yıl öldü.

Yabancı, sessizce Bay Bambıl'a baktı. Birkaç dakika düşünceler içinde kaybolmuş gibi durdu. Sonra gitmek için yerinden kalktı. Bay Bambıl, -Bekle! dedi. -O yaşlı kadın ölürken yanında bir arkadaşı vardı; güçsüzler evinden, başka bir yaşlı kadın. O hala yaşıyor, belki sana yardım edebilir.

Yabancı: -Onu nasıl bulabilirim?

Bay Bambıl: -Ancak benim aracılığımla.

-Ne zaman?

-Yarın.

Yabancı bir kağıt alıp üstüne adresini yazarak, -Akşam saat dokuzda, dedi. -Onu gizlice bu adrese, bana getirin.

Adam böyle söyleyerek odadan çıktı. Bay Bambıl kağıda baktı ve üstünde isim olmadığını gördü. Kalkıp adamın peşinden koştu.

Bambıl ardından yetişip koluna dokununca adam hızla dönerek, -Ne istiyorsun? diye bağırdı. -Neden beni izliyorsun?

Öbürü kağıdı göstererek, -Yalnızca bir şey sormak için, dedi.

-Ne isimle arayacağım seni?

Adam, -Monks, dedi ve hızla yürüyüp gitti.

Sıcak bir yaz akşamıydı. Bay Bambıl nehir kıyısına kimsenin oturmadığı bir yere geldi. Yanında yaşlı bir kadın vardı. Nehrin kıyısında, yıkıntılar içinde birkaç ev vardı.

Bay Bambıl lambasının ışığında elindeki kağıda bakarak, -Adres buralarda bir yerde olmalı, dedi.

Hemen yanlarındaki bomboş eski bir evden, -Merhaba! diye bir ses geldi.

-İçeri gelin, ikiniz de. İçeri girdiler. Siyah ceketli adam arkalarından kapıyı çekip kapattı.

-Şimdi, dedi adam, yaşlı kadına dönerek. -Bay Bambıl'ın söylediğine göre, ihtiyar bir kadının öldüğü gece sen onun yanındaymışsın. Kadın sana gizli bir şey söyledi, kanımca, ne dersin?

Yaşlı kadın, -Oliver Twist'in annesiyle ilgili bir şey, dedi, -Evet, bu doğru.

-Ne söyledi?

Bay Bambıl: -Senin için ne kadardır bunun değeri?

-Hiçbir değeri olmayabilir, ya da yirmi altın lira bile edebilir, dedi Monks. -Önce bir dinleyelim bakalım.

Bay Bambıl: -Beş altın lira daha kat buna. Bana yirmi beş altın lira ver. Yaşlı kadına hakkı olan parayı ben ödeyeceğim. Önce bana yirmi beş lirayı vermelisin. Kadın ondan sonra konuşacak. Daha önce değil.

Monks, -Yirmi beş lira mı! diye bağırdı.

-Evet, öyle. Pek çok sayılmaz.

Monks gene bağırdı: -Anlatınca belki de hiçbir şey etmeyecek olan küçük bir sır için pek çok sayılmaz, haa!? On iki yıl, ya da daha uzun bu süreden beri gizli kalan bir sır! Bu, pek çoktan da çok.

Bay Bambıl, -Ya dediğimi kabul eder; ya da bu işten vazgeçersin, dedi.

Monks bir an düşündü. Sonra cebinden para çıkarıp, yirmi beş altın lirayı sayarak Bay Bambıl'a verdi. -Şimdi, dedi, -Öykünüzü dinleyelim, bakalım.

Yaşlı kadın: -İhtiyar Sali ölürken, onunla ben yalnızdık.

Monks: -Yakında başka kimse yok muydu? Hiç kimse sizi duymadı, birbirinize söylediklerinizi anlamadı ya?

Yaşlı kadın, -Tek kişi bile yoktu, diye karşılık verdi. -İkimiz yalnızdık. Azrail canını aldığı anda cesedin yanında tek başıma ben vardım.

-İyi, dedi Monks, -Devam et.

Kadın: -Bana genç bir kızıdan söz etti. Birkaç yıl önce dünyaya bir çocuk getiren genç bir kızıdan... Aynı odada, aynı yatakta. Bu çocuk, Bay Bambıl'ın Oliver Twist adını verdiği çocukmuş.

Monks: -Devam et.

-İhtiyar Sali bana, bu genç annenin ölmeden önce kendisine bir şey verdiğini söyledi. Genç kadın son nefesini verirken, o verdiği şeyi çocuğuna vermek üzere saklaması için Sali'ye yalvarmış.

Monks, -Kadın onu oğlan için saklamış mı? Ne yapmış onu? diye bağırdı.

-Onu kendine saklamış. Hiçbir zaman çocuğa vermemiş.

-Sonra ne olmuş?

-Sonradan, çocuk güçsüzler evinden ayrılınca, onu bana sattı.

Manks, -Nerede o şimdi? diye bağırdı.

Kadın, -İşte, dedi. Masanın üstüne küçük bir torba fırlattı. Monks torbayı yırtarcasına açtı. Torbadan içinde iki saç teli bulunan küçük altın bir madalyonla, düz altın bir nikah yüzüğü çıkmıştı.

Yaşlı kadın: -Yüzüğün içinde Agnes yazılı. Bu, çocuğun annesinin adıyla.

Monks, oradaki iki küçük şeye bakarak, -Hepsi bu mu? dedi.

Kadın, -Hepsi bu, diye karşılık verdi.

Bir sessizlik oldu. Bay Bambıl, onlar konuşurken hep sessizce dinlemişti zaten. Şimdi o konuştu: -İki soru sorabilir miyim?

Monks, -Sorabilirsin, dedi. -Ama, cevap verip vermemek benim bileceğim iş.

Bay Bambıl, -Birincisi, dedi. -Bulacağın umduğun şey bu muydu?

Monks, -Buydu, dedi. -İkinci soru ne?

-Onunla ne yapmayı düşünüyorsun? Bana karşı kullanmayı mı?

Monks, -Hiçbir zaman, diye karşılık verdi. -Bana karşı da kullanılamaz o. Şimdi gel benimle, o iki şeyi ne yapacağımı sana göstereyim.

Adam oradakileri evden dışarı çıkarıp nehre götürdü. Yağmur yağıyor ve nehir hızla akıyordu. Monks, -İşte! diyerek torbayı nehre fırlattı. -İşte size öykünün sonu! Artık söylenecek bir şey kalmadı. Ve siz ikiniz, bütün bunlar için artık çenenizi sıkı tutacaksınız, tamam mı?

Bay Bambıl eğilerek, Bize güvenebilirsiniz, Bay Monks, dedi.

Monks: -Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi size güle güle. Lambanı yak, bütün hızınızla buradan defolun, haydi bakalım.

.....

On Yedinci Bölüm

NENİ BİR SİR ÖĞRENİYOR

Bil Sayks, ceketini örtünmüş, yatağının üstüne uzanmıştı. Birkaç haftadan beri hastaydı. Köpeği yatağın yanında oturuyordu. Pencerenin yanında oturan genç bir kadın vardı. Genç kadın öylesine renksiz ve ince görünüyordu ki, onun Nensi olduğunu anlamak gerçekten güçtü.

Kadın, -Bu gece kendini nasıl hissediyorsun, Bil? dedi.

Bil: -Çok güçsüzüm, su gibi.

Kapı açıldı ve Fagin içeri girdi. Onu Dovkinz'le Çarli Beyts izledi, ellerinde bir kutu vardı. Sayks onlara şaşkın şaşkın baktı. -Hangi kötü rüzgar attı sizi buraya? diye sordu.

Fagin, -Hiç de kötü bir rüzgar değil, canım, dedi. -Kötü rüzgarlar kimseye iyi bir şey atmaz, oysa ben sana görünce sevineceğin iyi bir şey getirdim. Dovkinz şekerim, kutuyu aç da bu sabah bütün paramızı harcadığımız o küçük şeyleri Bil'e ver.

Dovkinz kutuyu açtı, Çarli Beyts kutunun içindekileri masanın üstüne boşalttı.

Çarli, -Nefis bir parça et, Bil, dedi. -İyi cins çay, en iyisinden şeker. Yanında taze ekmek, peynir, güzel bir şise içki. Al şunu iç, Bil.

Bil bardaktakini bir dikişte içti.

Fagin büyük bir keyifle ellerini birbirine sürterek, -İyi, dedi. -Görüyorum ki daha iyisin, Bil.

Bil, -Daha mı iyi! diye bağırıldı. -Sen bana yardım etmek için parmağın kıpırdatıncaya kadar yirmi kez ölebilirdim. Beni üç hafta böyle bırakıp, hiç arayıp sormamak da ne demek oluyor, şeytan!?

Fagin, -Şunun söylediklerine bakın, çocuklar, dedi. -Biz ona tüm bu güzel şeyleri getiriyoruz, o ne diyor!

Bil, -Getirdiklerinize sözüm yok, dedi. -Ama, kendin için ne söyleyeceksin bakalım? Beni burada böyle hasta ve beş parasız bırakmana ne diyelim?

Fagin, -İstemedenden oldu, Bil, dedi. -Nedenini burada anlatamam, ama elimden bir şey gelmedi, onurum üstüne yemin ederim ki.

Sayks: Onurun üstüne, ha! Senin onurun! Sende onur var mı? Hey, çocuklar, biriniz bana bir parça et kesin.

Fagin: Bana kızma, canım. Ben seni unutmuyum, Bil, hiç unutmuyum? Ama planımızın başarısızlığa uğradığını ve Oliver'i orada bıraktığınızı duyunca, hiç ses seda çıkarmadan bir süre Londra'dan uzak kalmanın en iyisi olacağınızı düşündüm.

-Evet, dedi Bil. -Şu kız olmasaydı, ölebilirdim.

Fagin, -Bak şimdi, Bil, dedi. -Kız olmasaydı, haa! Peki, sana böyle becerikli bir kız bulan şu zavallı ihtiyar Fagin değil mi?

-Doğru söylüyor, Bil, dedi Nensi. -Dokunma ona, dokunma.

Fagin: -Şimdi beni dinle, Bil. Kesinlikle Oliver'i geri getirmemiz gerekiyor. O benim için dünya kadar paraya bedel, Bil.

Bil: -Onu nasıl geri getirebilirsin?

Fagin: -Oliver Bayan Meyli'yle halasının yanında kalıyor. Şimdi sanırım bizim için bir şans var, Bil. Köyden Londra'ya geldiler, Hayd Park'a yakın bir otelde kalıyorlar. Oliver'i geri getirmek için bir girişim daha yapacağız. Nensi gene bize yardım edecek. Bakayım, Nensi, sen ne kadar renksiz görünüyorsun öyle!.

Kız gözlerini elleriyle kapatarak, -Renksiz mi? dedi.

-Korkunç renksiz! Sen kendine ne yapıyorsun öyle, kuzum?

-Bildiğim kadarıyla hiçbir şey; haftalar ve haftalar boyunca bu odada oturmaktan başka.

Sayks, -Öyle ise şimdi dışarı çıkabilirsin, dedi. -Bana para gerekli. Fagin'le birlikte onun evine gider parayı getirirsin. Sen dışardayken ben biraz uyuyacağım!

Fagin, -Param yok benim, dedi.

Bil: -Evde tomarla var.

Fagin ellerini kaldırarak, -Tomarla mı! diye bağırdı.

-Hiç de o kadar...

-Ne kadar paran olduğunu bilmiyorum, bunu senin de bilmediğini söyleyebilirim, çünkü saymak çok zaman alır, dedi Bil Sayks: -Ama bu akşam bana para gerekli, başka laf istemem. Parayı getirmesi için Nensi'yi götür.

Fagin bu işten pek hoşlanmamıştı, ama sonunda boyun eğdi ve eve gitmek için Nensi'yle birlikte çıktı.

Eve varınca Fagin, -Şimdi, dedi. -Ben gidip sana para getireceğim Nensi. Bazı şeyleri çocuklardan sakladığımı kutunun anahtarı burada, şekerim. Ben paramı hiç saklamam, çünkü saklayacak param yok, canım -ha! ha! ha!- saklayacak tek kuruşum yok. Nankör bir iş bu, Nensi, kimse de bana teşekkür etmez; ama çevremde genç insanlar görmek hoşuma gidiyor; onun için her şeye katlanırım, her şeye katlanırım. Anahtarı çabucak cebine saklayarak, Sesini çıkarma! dedi. -Kim o? Dinle.

Merdivenlerde bir erkek sesi duydular.

Fagin, -Beklediğim adam bu, diye fısıldadı. -O buradayken paranın adını anma, Nensi! Çok kalmayacak. On dakika bile kalmaz, şekerim.

Fagin mumu alıp kapıya gitti. Siyah ceketli bir adam orada duruyordu. Bu, Monks'du. Nensi'yi görünce geriye çekilmişti.

Fagin, -Benim gençlerden biri, yalnızca, dedi. -Yerinden kıpırdama, Nensi.

Monks içeri girdi.

Fagin:

-Ne haber?

-Harika.

-Hem de iyi.

-Pek kötü sayılmaz, dedi Monks, gülümseyerek.

-Bu kez elimi çabuk tuttum. Seninle bir iki sözcük konuşalım.

Fagin onu öbür odaya götürdü. Nensi hemen ayakkabılarını çıkarıp peşlerinden gitti ve sessizce kapıya yaklaştı. Söylediklerinin hepsini dinledi. On beş dakika sonra Nensi odaya dönmüştü. Monks merdivenlerden inip caddeye çıkmıştı, Fagin de geri geldi.

-Aaa, Nensi, rengin büsbütün uçmuş senin, dedi, -Hasta olmadığından emin misin, şekerim?

Nensi: -İyiyim. Haydi, parayı ver de ben gideyim.

Nensi'nin gözlerinde yaşlar vardı, ancak Fagin bunu görmedi. Sayks'a göndereceği parayı saydı ve Nensi'ye verdi.

Parayı alan kız, çabucak hoşçakal, diyerek evden çıktı.

::::::::::::::::::::

On Sekizinci Bölüm

ROZ MEYLİ'YE BİR ZİYARET

Ertesi gün Bil Sayks biraz daha iyileşmişti, Nensi de Fagin'in verdiği parayla yiyecek içecek almaya çıkmıştı.

Sayks zil zurna içiyordu.

Sayks o akşam Nensi'ye dedi ki: -Fagin'in hakkı var. Bir hayalet kadar renksiz görünüyorsun. Gel, sen şu yüzünün görünüşünü düzelt, yoksa ben onu öyle bir değiştiririm ki, görünce kendin bile tanıyamazsın. Bana bir içki daha ver.

Nensi hiçbir şey söylemeden denileni yaptı ve içerken Sayks'ı gözledi. Sonunda Sayks, gözleri kapanarak arkası üstü düşmüştü. Sonra gözleri gene açıldı; sonra bir kez daha kapandı. İki üç dakika geçince birden korku içinde fırlayıp kalktı, tekrar arkası üstü düştü ve derin, ağır bir uykuya daldı.

Nensi yerinden kalkarken, -Çok şükür! diye fısıldadı.. -İçkiden sızdı. Şimdi gitmeliyim, yoksa çok geç kalabilirim.

Nensi şapkasını giydi, sanki her an Sayks'ın ağır elini omzunda hissedecekmiş gibi korkuyla çevresine bakınarak hiç ses çıkarmadan kapıyı kapadı; az sonra işlek Londra caddelerinde hızla yürümeye

başladı.

Saat onu çalarken, Nensi, Hayd Park'ın yakınındaki sessiz bir aile otelinin holünden içeri giriyordu.

Otelin adamlarından biri, -Bana bak, burada ne arıyorsun? diye sordu. Adam kızın solgun, sıska ve üstünün başının eski püskü olduğunu görmüştü.

-Burada kalan bir hanımı görmek istiyorum.

-Bir hanım mı? Hangi hanım?

-Bayan Meyli'yi.

-Kimin aradığınızı söyleyeceğim?

-İsim vermeye gerek yok; dedi Nensi.

-İşinizi de söylemeyecek miyim?

-Hayır, ona da gerek yok. Hanımı göreceğim.

Adam, -Gel buraya, diyerek kızın kapıya doğru itti. -Hiçbiri yok, öyle mi? Çık git buradan.

Nensi yüksek sesle, -Ancak sürükleyerek çıkarırsınız beni buradan! diye bağırdı. Nensi çevresine bakarak, -Benden Bayan Meyli'ye bir haber götürecek kimse yok mu burada? diye seslendi.

Bir başka uşak ona acıyarak, -Pekala, dedi. -Haberinizi Bayan Meyli'ye ileticeğim. Nedir bu haber?

-Bayan Meyli'ye, genç bir kadının kendisiyle yalnız konuşmak istediğini söyleyin, çok önemli olduğunu söylemeyi de unutmayın.

Uşak merdivenlerden yukarı çıktı. Az sonra geri dönerek Nensi'ye kendisini izlemesini söyledi. Küçük bir odaya girdiler, Roz Meyli oradaydı.

Roz tatlı bir sesle, -Görmek istediğiniz kişi benim, dedi. -Neden geldiğinizi söyleyin bana.

Bu tatlı ses ve kibar davranış, Nensi'yi şaşırtmıştı. Hüngür hüngür ağlamaya başladı:

-Ah, hanımefendi, hanımefendi! dedi. -Yeryüzünde sizin gibi insanlar daha çok olsaydı, benim gibileri daha az olurdu!

-Oturun, dedi Roz. Bir derdiniz varsa size yardımcı olmaktan sevinç duyarım. Lütfen oturun.

-İzin verin, ayakta durayım, dedi Nensi.

-Şu... şu kapı kapalı mı?

Roz: -Evet, neden sordunuz?

Kız, -Çünkü, dedi. -Kendi yaşamımı ve başkalarının yaşamlarını sizin

ellerinize bırakacağım. O gece Bay Branlo'nun evinden çıktığı zaman Oliver'i Fagin'in evine geri götürən kız bendim.

Roz: -Siz ha!

Kız: -Bendim, hanımefendi! O korkunç yaratık bendim; hırsızların arasında yaşayan o yaratık. Anımsayabildiğim ilk andan bu yana hiçbir zaman daha iyi bir yaşam tanımadım ben.

Roz, -Size acıyorum, dedi. -Sizi dinlemek içime dokunuyor.

Nensi: -Bu kadar iyi yürekli olduğunuz için Tanrı sizi mutlu etsin! Bazen nasıl bir insan olduğumu bilseydiniz, bana gerçekten acırdınız. Öyle adamların yanından geliyorum ki, burada olduğumu bilseler beni öldürürlerdi. Ama, duyduğum bir şeyi size söylemek istiyorum. Monks denen adamı tanıyor musunuz?

-Hayır.

-O sizi tanıyor, hem burada olduğunuzu da biliyor. O yüzden bu oteli buldum.

Roz: -Bu ismi hiç duymadım.

Nensi: -Öyle ise belki bir başka adı daha vardır. Bunu daha önce de düşünmüştüm. Dün gece onun Fagin'le konuştuğunu duydum. Oliver'in burada olduğunu biliyorlar ve onu tekrar yakalamayı planlıyorlar. Monks, Fagin'in Oliver'i tekrar evine götürerek ona hırsızlık yaptırması için para ödemek niyetinde.

Roz, -Ama neden? diye sordu.

-Ben de pek anlayamıyorum. Konuşulanların hepsini duymak gücü, ama Monks Fagin'e şöyle dedi: Oliver'in doğumuyla ilgili gerçek nehrin dibinde yatıyor. Sonra da, o küçük şeytanın parasını ele geçirmek filan gibi bir şeyler söyledi.

Roz: -Ne demek oluyor bütün bunlar?

-Benim dudaklarımdan çıkmış olsa bile bu bir gerçek, hanımefendi, dedi Nensi. -Monks, Fagin'in Oliver'e gene hırsızlık yaptırmasını ve sonra da birini öldürtmesini istiyor. Böylece çocuk hayatını kaybedecek. Monks dedi ki: Bu benim küçük kardeşim Oliver'in sonu olacak.

Roz, -Kardeşi mi! diye bağırdı.

Nensi, -Bunlar onun sözleriydi, hanımefendi, dedi. -Geç oluyor artık, geri dönmeliyim.

Roz: -Gitmeyin. Burada kalın. Benim yanımda güvende olursunuz. Neden polise haber vermiyoruz?

-Ben gitmeliyim, dedi Nensi. -Sevgili hanımefendi, ben geri dönmeliyim. O adamların arasında sevdiğim biri var. Onu bırakamam.

Roz: -Ama ben ne yapacağım şimdi?

Nensi: -Bu olayı bir sır olarak dinleyip size ne yapacağınızı söyleyecek iyi bir beyefendiye anlatmalısınız. Oliver kurtarılmalı: Hepsi bu.

Roz, -Ama, gerekirse ben sizi nerede bulabilirim? diye sordu.

-Bunu bir sır olarak saklayacağınıza ve yalnız başınıza, ya da ancak olayı öğrenecek olan kişiyle geleceğinize söz veriyor musunuz?

Roz: -Söz veriyorum.

Nensi; -Öyle ise, eğer sağ kalırsam, her pazar gecesi saat on birden on ikiyi vuruncaya kadar Londra Köprüsü üstünde yürüyeceğim. Şimdi, hoşça kalın, sevgili hanımefendi.

Roz: -Bir dakika daha durun. Sizi kurtarabileceğim bir sırada, neden o hırsızların arasına dönmek gereğini duyuyorsunuz?, Kalın ne olur; ya da hiç olmazsa biraz para alın, böylece ilerde dürüst bir hayat yaşarsınız. Ben size yardım etmek istiyorum.

Nensi gözyaşları içinde, -Bir kuruş bile almam, dedi. -Keşke hemen canımı alabilseydiniz, bana en büyük yardımı yapmış olurdunuz. Ben hiçbir şeye değmem. Tanrı sizi mutlu etsin, tatlı hanımefendi.

Nensi arkasını döndü, derin üzüntüsü içinde sesli sesli ağlayarak odadan çıktı.

.....

On Dokuzuncu Bölüm

ESKİ DOSTLAR BULUŞUYOR

Oliver, Roz'a, şimdi Londra'da kaldıklarına göre bir kez daha Bay Branlo'yu görmeye gidip gidemeyeceklerini sordu. Daha önce iki hanıma da Bay Branlo'nun ne kadar iyi ve kibar bir insan olduğunu ve Bayan Bedvin'le birlikte kendisine ne kadar iyi baktıklarını anlatmıştı. Uzun süreden beri bu eski dostlarının tekrar görmek istiyordu.

Roz, Bay Branlo'ya giderek Nensi'nin verdiği sırrı ona anlatmaya karar verdi. Oraya Oliver'le birlikte gittiler. Bay Branlo'nun evine varınca, Roz uşakla içeriye kartını gönderdi ve çok önemli bir iş için Bay Branlo'yu görmek istediğini bildirdi.

Uşak, Roz'a içeri gelmesini söyledi. Roz, Oliver'i arabada Bay Gilz'le birlikte bırakarak uşağın ardından üst kattaki odaya çıktı. Orada çok kibar görümlü yaşlı bir beyefendiyle karşılaştı. Onun yanında pek kibar görünmeyen başka bir beyefendi oturuyordu.

Roz beylerin birinden ötekine bakarak, -Bay Branlo, efendim? diye sordu.

Kibar yüzlü olanı, -Benim, dedi. -Bu da dostum Bay Grimvig. Grimvig; bizi birkaç dakika yalnız bırakır mısınız?

Roz, Oliver'in Bay Grimvig'le ilgili sözlerini hatırladı. -Sanırım

beyefendinin dışarı çıkmak zahmetine katlanmalarına gerek yok, dedi. -Zaten beyefendi sizinle konuşmak istediğim konuyu biliyorlar sanırım.

Bay Grimvig eğilerek selam verdi.

Roz, -Söyleyeceklerim sizi çok şaşırtacak, dedi. -Siz bir zamanlar benim çok sevgili küçük bir dostuma büyük iyilik etmişsiniz. Gene onunla ilgili şeyler duymak ilginizi çeker kuşkusuz. Adı Oliver Twist.

Bay Branlo, -Gerçekten! dedi. O da, Bay Grimvig de çok şaşırmış görünüyorlardı.

Bay Branlo: -Korkarım bu çocuk hakkında çok kötü şeyler düşünmek zorunda kaldım.

Bay Grimvig: -Kötü bir çocuk o! dedi. -Eğer kötü bir çocuk değilse bileklerimi keserim!

Roz aceleyle, -O iyi bir çocuktur, dedi. -İyi bir yaratılışı ve sıcak bir kalbi var.

Bay Branlo: -Bu zavallı çocukla ilgili ne biliyorsanız anlatın bize. Onunla çok ilgileniyoruz.

Roz, Oliver'in başına gelenleri bir bir anlattı. Oliver'in son aylardaki tek üzüntüsünün sevgili dostu Bay Branlo'yu görememek olduğunu da söyledi.

Yaşlı beyefendi, -Şükürler olsun Tanrım! dedi. -Bu benim için büyük mutluluk, büyük mutluluk. Ama, Bayan Meyli, bize Oliver'in şimdi nerede olduğunu söylemediniz. Onu neden birlikte getirmediniz?

Roz: -Kapının önünde arabada bekliyor.

Bay Branlo, -Kapıda, haa? diye bağırdı. Başka tek söz söylemeden hızla odadan çıkıp merdivenlerden aşağı indi.

Bay Branlo gidince, Bay Grimvig iskemlesinden kalkıp, odada bir aşağı, bir yukarı dolaşmaya başladı. Sonra birden. Roz'un önünde durarak onu öptü. Genç kadın korkuyla yerinden kalkınca, -Korkmayın, dedi. -Sizin dedeniz olacak yaştayım. Siz tatlı bir kızsınız. Hoşlandım sizden. Ah! İşte geldiler! Bay Branlo Oliver'le birlikte içeri girerken, Grimvig çabucak iskemlesine oturmuştu. O sırada Bayan Bedvin de geldi ve Oliver yerinden fırlayıp onun kollarına atıldı.

Bayan Bedvin, -Benim sevgili çocuğum, çocuğum benim! diye bağılıyordu. -Tanrım dualarımı kabul etti. Geri geleceğini biliyordum. Bunca zaman nerelerdeydin? Seni hiç unutmadım.

Oliver'le yaşlı kadın konuşup, gülüşüp, ağlayıp öpüşürlerken, Bay Branlo Roz'u başka bir odaya götürmüştü. Orada, Nensi'nin Roz'a yaptığı ziyareti öğrendi.

Bay Branlo, -Bu anlaşılması güç, çok tuhaf bir olay, dedi. -Ve Monks denen o adamı bulmadıkça hiçbir zaman bu işin kökenine inemeyiz.

Roz: -Bu işte bize ancak Nensi yardım edebilir. Gelecek pazar gününe kadar da onu görmek olanağı yok. Halam o zamana kadar köye dönmek niyetinde.

Bay Branlo: -Halanıza durumu anlatmalı ve ondan bir iki hafta daha Londra'da kalmanızı rica etmelisiniz. Gelecek pazar gününden önce Nensi'yi göremeyeceğimiz anlaşılıyor.

-Hayır, dedi Roz. -Öyle kararlaştırmıştık, ne olursa olsun verdiğim sözü tutmak istiyorum.

Bay Branlo, -Çok iyi, dedi. -Gelecek pazar gecesi ben de sizinle birlikte Londra Köprüsü üstünde yürüyeceğim. O zamana kadar yapabileceğimiz başka bir şey olmadığı belli. Hem de, bu işleri Oliver'in kendisinden bile gizli tutmayı öğütlerim.

Roz, -Evet, doğru, dedi. -Onun mutluluğunu bozacak en ufak bir şey yapmamalıyız.

Bay Branlo: -Haydi şimdi ötekilerin yanına gidelim; sevgili küçük hanım, umarım, otelinize dönmeden önce birlikte çay içmek onurunu verirsiniz bize.

::::::::::::::::::::

Yirminci Bölüm

BİR GECE YARISI RANDEVUSU

Pazar gecesi. Kilisenin saati çalıyor. Sayks'la Fagin konuşurlarken, dinlemek için sustular. Nensi de başını kaldırıp dinledi. On bir.

Sayks, -Neredeyse gece yarısı olmuş, dedi. -Hem de karanlık ve kasvetli bir gece. İşe çıkmak için iyi bir gece.

Fagin: -Ne yazık ki, Bil, şekerim, bu gece için hazırlanmış hiçbir iş yok.

-Evet, haklısın, dedi Sayks. -Canım bu gece çalışmak istiyor. Hey, Nensi, gecenin bu saatinde nereye gidiyorsun?

Nensi, şapkasını giyip kapıya doğru yürüyerek, -Uzağa değil, dedi.

-Bu cevap değil. Nereye gidiyorsun?

-Uzağa değil, diyorum.

-Ben de nereye, diyorum. Duyuyor musun beni?

-Nereye olduğunu ben de bilmiyorum.

-Öyleyse ben biliyorum. Hiçbir yere: Otur yerine.

-Pek iyi hissetmiyorum kendimi. Bunu sana daha önce de söyledim. Biraz hava almak istiyorum.

-Hava almak istiyorsan, başını pencereden dışarı çıkar.

-Orada hava yok. Caddeye çıkmak istiyorum.

-Öyleyse hava mava almayacaksın sen, dedi Sayks. Kalktı, gidip kapıyı kapadı. Nensi'nin şapkasını başından çıkartarak yere fırlattı. -Şimdi sesini çıkarmadan otur oturduğun yerde, tamam mı?

Nensi, -Bir şapkanın beni burada alıkoyacağını sanıyorsan yanılıyorsun! diye bağırdı. -Bırak hemen gideyim. Hemen!

Sayks: -Hayır!

-Söyle şuna beni bıraksın, Fagin. Bu kendisi için daha iyi olur. Beni duyuyor musun? diye bağırdı Nensi.

Sayks, -Seni duyuyor muyum, öyle mi? diye bağırdı. -Evet ve de yarım dakika daha duymaya devam edersem köpeği üstüne salacağım.

Nensi yere diz çökerek, -Bırak gideyim, Bil! diye haykırdı. -Yalnız bir saat için -bırak -bırak!

Sayks Nensi'yi kolundan yakalayarak, -Bu kız aklını kaçırdı! diye bağırdı. -Kalk ayağa!

-Gitme izin verinceye kadar kalkmayacağım. Hiç! Hiç!

Sayks onu çekerek ayaklarının üstüne kaldırdı ve bir koltuğa fırlattı. Nensi saat on ikiyi vurana dek tepindi, bağırdı, ağladı. Sonra sustu.

Sayks, Fagin'e, -Amma da tuhaf kız, haa! dedi.

Fagin, -Onu hiç böyle görmemiştim, dedi. Derin derin düşünüyordu:

-Acaba Nensi neden böyle yaptı?

Fagin düşünüyordu: -Nensi Bil'den bıktı. Yeni bir arkadaş bulmuştur. Belki onun Bil'e karşı benden yana çalışmasını sağlayabilirim. Hatta belki de ona Bil'i zehirletebilirim. Kadınlar daha önce de böyle şeyler yapmışlardır. Çarlı Beyts'in onu izleyip geceleri nereye gittiğini anlamasını sağlamalıyım.

Yüksek sesle konuştu: -Ben gideyim artık, Bil. Merdivenlerden inerken birisi bana ışık tutacak mı?

Bil Nensi'ye: -Kapıya kadar ışık tut ona. Zevkle seyredecek kimse yokken, kendi boynunu kendisi kırarsa yazık olur sonra.

Nensi, elinde bir mumla, merdivenlerden inen yaşlı adamı izledi. Kapıya vardıklarında Fagin fısıldadı: -Nensi, şekerim, neyin var?

Nensi: -Ne demek istiyorsun?

-Bütün bunların nedeni ne? Eğer Bil sana çok sert davranıyorsa, sen de neden?...

Fagin, ağız neredeyse kızın kulaklarına değerek ve de onun gözlerinin içine bakarak susunca, Nensi, -Yani? diye sordu.

-Şimdilik boşver. Bunu gene konuşacağız. Ben senin dostunum, Nensi, sağlam bir dost. Seni köpek gibi kullanan biriyle başın derde girerse bana gel, diyorum, bana gel. Sen beni tanırsın, öyle değil mi, Nensi?

Nensi güldü: -Seni çok iyi tanırım! dedi. Sonra arkasını döndü. -İyi geceler!

Gene pazar gecesi. Kilisenin saati on ikiyi çeyrek kalay vurdu. Londra Köprüsü'nün üstünde iki kişi belirdi. Biri Nensi, öbürü de gölgelere gizlenen Çarli Beyts.

Az sonra iki siluet daha belirdi: Genç bir hanım ve yaşlı bir bey.

-Merdivenleri inip buraya gelin, dedi Nensi. -Herkesin gelip geçtiği yolda sizinle konuşmaya korkarım. Köprünün sonundaki merdivenlerin altına gelin.

Merdivenleri indiler.

Bay Branlo, -Bu kadar uzaklık yeter, dedi. -Anladığıma göre geçen pazar burada değildiniz?

-Gelemedim, dedi Nensi. -Zorlu alıkoydular beni.

-Kim?

-Mis Meyli'ye söylediğim adam. O nedenini bilmedikçe, yanından ayrılmak kolay olmaz benim için. Bayan Meyli'yi otelde ziyaret etmek istediğim zaman, her şeyden önce onu uyutmak için içirmek zorunda kalmıştım.

-Siz dönmeden önce uyanmış mıydı?

-Hayır, ne o, ne de başkaları bu işle ilgili herhangi bir şey biliyorlar.

-İyi, dedi Bay Branlo. -Şimdi, önce şu Monks denen adamı bulup sırrını öğrenmeliyiz. Sonra Fagin hapsedilmeli. Fagin özgür kaldıkça Oliver hiçbir zaman güven içinde olamaz. Fagin'i polise haber vermelisiniz.

-Bunu yapmayacağım! Hiçbir zaman yapmayacağım bunu! diye bağırды Nensi. Fagin bir şeytandır -hatta şeytandan da beterdir benim için- ama bunu gene de yapmayacağım!

-Söyleyin, neden, dedi Bay Branlo.

Nensi: -Bayan Meyli nedenini biliyor. Polis Fagin'i götürürse, Bil Sayks'ı da götürür; oysa ben onu seviyorum.

Bay Branlo, -Öyle ise, dedi, -Siz Monks'u bizim ellerimize teslim edin, biz de sizin izniniz olmadıkça Fagin'e hiçbir şey yapmayız.

Monks'la ilgili bütün bildiklerinizi anlatın bize.

Nensi Monks'u anlatmaya başladı.

-Uzun boylu, esmer, vahşi bakışlı. Yanılmıyorsam, genç. Yirmi sekiz yaşlarında. Yürürken omuzlarının üstünden önce bir yana, sonra öbür yana bakar. Bazen tuhaf davranışları vardır. Ellerini ısırır. Neden o kadar şaşırılmış görünüyorsunuz, Bay Branlo?

Bay Branlo, -Bir şey yok, dedi. -Lütfen devam edin.

-Siyahlar giyiyor. Boynunda bir...

Bay Branlo, -Yanık gibi geniş kırmızı bir iz mi var? diye bağırdı.

Nensi, -Bu da ne demek? dedi. -Onu tanıyor musunuz?

-Galiba tanıyorum. Göreceğiz, bakalım. Aynı insan olmayabilir.

Bir an için düşünceler içinde kaybolmuş gibiydi. Kendi kendine, -O olmalı! dedi. -O olmalı! Nensi'ye biraz para vermek için elini uzattı.

Nensi, -Bunu para için yapmadım, dedi. -Bunu Oliver'le bu tatlı hanımefendi için yaptım.

Roz, -Lütfen bu parayı alın, dedi. Bir gereksinme ve sıkıntı zamanında işinize yarayabilir.

Nensi, -Tanrı sizi mutlu etsin, dedi. -Ben yoluma gitmeliyim artık. İyi geceler, iyi geceler.

Nensi onlardan ayrıldı. Roz'la Bay Branlo yavaş yavaş köprünün merdivenlerini çıktılar. Çarli Beyts gölgeliklerde görünmez olmuştu. Bacaklarının tüm gücüyle Fagin'in evine doğru koşuyordu.

.....

Yirmi Birinci Bölüm

NENSI ÖLDÜRÜLÜYOR

Güneşin doğmasına yaklaşık iki saat vardı. Fagin odasında oturmuş bekliyordu. Yüzü öyle soluk ve gözleri o kadar kırmızıydı ki, mezardan çıkmış korkunç bir hortlağa benziyordu.

Yüzünü yanındaki masada duran muma doğru çevirdi. Sağ elini dudaklarına götürmüş, derin düşünceler içinde uzun siyah tırnaklarını kemiriyordu.

Çarli Beyts yere uzanmış, orada uyuyakalmıştı. İhtiyar arada sırada ona bakıyor, sonra bakışlarını gene muma çeviriyordu.

Fagin korkunç düşünceler içindeydi: Yabancılarla konuşmaya kalkan Nensi'ye duyduğu nefret; planlarının boşa gitmesinden duyduğu öfke; mahvolmak, hapsedilmek ve ölüm korkusu...

Sokakta bir ayak sesi duyuncaya kadar hiç kıpırdamadan oturdu.

-Sonunda! diye fısıldadı, -sonunda!

Kapıyı açtı ve Bil Sayks'la birlikte odaya döndü. Sayks taşıdığı kutuyu masanın üstüne bıraktı.

-İşte! dedi. -Al bunu. Alıncaya kadar az sıkıntı çekmedim. Üç saat önce burada olmam gerekirdi herhalde. Polis Dovkinz'i yakaladı. Şimdi hapiste.

Fagin gözlerini Sayks'a dikmiş, öyle oturuyordu.

Sayks, -Ne oluyor, yahu? diye bağırdı. -Neden bana öyle bakıp duruyorsun?

Fagin ellerini kaldırdı, ama konuşmadı.

Sayks, -Yoksa sen de mi aklını kaçırdın? diye haykırdı.

Fagin. -Hayır, hayır, Bil, dedi. -Sen değilsin. Düşündüğüm insan sen değilsin. Ama, sana söyleyeceğim bir şey var.

-Söyle öyleyse, dedi hırsız, -hem de çabuk ol, yoksa Nensi kaybolduğumu sanacak.

-Kaybolduğunu mu! diye bağırdı Fagin. -O zaten öyle sanıyor, Bil. sarılıp onu sarsmaya başladı.

Sayks ona şaşkın şaşkın baktı. Sonra boğazına sarılıp onu sarsmaya başladı.

-Konuşacak mısın sen? dedi. -Aç ağzını da ne söyleyeceksen söyle. Çıkar ağzındaki baklayı, ihtiyar şeytan seni!

Fagin, -Düşün ki Çarli Beyts bir şey yaptı, diye söze başladı.

Sayks, sanki onu daha önce görmemiş gibi, dönüp Çarli Beyts'in uyuduğu yere baktı.

-Eeee?

-Tut ki, başka insanlara bizden söz etti. Hepimizi, neler yaptığımızı, nerede oturduğumuzu bir bir anlattı. Tut ki geceleyin gizlice dışarı çıktı ve o insanlara bizi nerede bulabileceklerini söyledi, polis bizi alıp götürsün diye. Tut ki oğlan bütün bunları yaptı, ne olacık o zaman? Ne yapardın sen olsan?

Sayks korkunç bir öfke içinde, -Ne demek ne olacak! diye haykırdı. -Ben olsam ne mi yapardım? Gebertirdim onu; kafasını çizmemin altına alır paramparça ederdim.

-Ya bu işi ben yapmış olsaydım?

-Senin kafanı da parçalardım, ta ki üstünden ağır bir araba geçmiş gibi görününceye kadar..

-Yapar mıydın bunu?

-Yapar mıydım, haa! diye bağırdı Sayks. -Dene istersen!

-Ya Dovkinz olsaydı, ya da Tobi, ya da Bet?..

-Kim olursa olsun, dedi Sayks. -Kim olduğuna bakmadan, hepsine de aynı hizmeti yapardım.

Fagin, Bil'e sert sert baktı. Sonra uyuyan çocuğa dönerek onu uyandırdı.

Fagin, -Zavallı Çarli, dedi. -Yorulmuş -onu bu kadar uzun süre gözlemekten yorgun düşmüş- onu gözlemekten, Bil.

Sayks, -Ne demek istiyorsun? diye sordu.

Fagin karşılık vermedi. Çarli Beyts oturmuş, gözlerini oğuşturuyordu.

Fagin, Sayks'ı göstererek, -Daha önce bana söylediklerini bir kez daha anlat Çarli; anlat ki, o da duysun, dedi.

Hala yarım uykulu olan Çarli, -Neyi anlatayım? diye sordu.

Fagin, her şeyi duymadan evden fırlayıp gitmesinden korkuyormuş gibi, Sayks'ın kolunu sımsıkı tutarak -NENSi'yi, dedi. -Onu izlemedin mi?

-Evet.

-Londra Köprüsüne kadar, değil mi?

-Evet.

-Ve Nensi orada iki kişiyle buluştu, ha?

-Evet, öyle.

-Biri beyefendi, biri de hanımefendi. Sanki onları daha önce de görmüş gibiydi. Nensi'ye Monks'u sordular. Bizim nerede oturduğumuzu ve en iyi nasıl gözlenebileceğimizi biliyorlardı. Nensi onlara her şeyi anlattı. Anlattı, değil mi? diye bağırdı Fagin. Öfkeden yarım deliye dönmüştü.

Çarli, -Evet, doğru, dedi.

-Söyle, geçen pazar günü için ne dediler?

-Nensi'ye geçen pazar günü söz verdiği halde neden gelmediğini sordular. O da gelemediğini söyledi.

-Nedenmiş -nedenmiş? Ona bunu da anlat.

-Çünkü, onlara daha önce sözünü ettiği adam, Bil onu evden çıkarmamış.

Bir silkinişle Fagin'in elinden kurtulan Bil korkunç bir öfke içinde -Bırakın beni, gideyim! diye bağırdı.

ihhtiyar1 bir yana iterek, fırlayıp odadan çıktı.

Fagin hemen onun ardından koşarak, -Bil, Bil! diye bağırmaaya başladı. -Bir söz, tek bir söz ver bana. Onu çok, çok hırpalamayacaksın, değil mi?

Sayks cevap vermedi; kapıyı çekip açarak sessiz caddelerden evine doğru koştu, gitti.

Evine varınca, odasına girdi; kapıyı kapatıp arkasına ağır bir masa dayadı.

Nensi yatağa uzanmış uyuyordu.

Sayks, -Kalk ayağa! dedi.

Nensi onun dönüşünden hoşlandığını belirten bir sesle, -Sen misin, Bil? dedi.

-Benim, dedi. -Kalk ayağa.

Nensi korkudan kısılan bir sesle: -Bil, neden öyle bakıyorsun bana?

Sayks birkaç saniye ona baktı. Sonra kız1 saçlarından yakalayarak odanın ortasına çekti ve o ağır eliyle ağzını kapadı. -Bil, Bil! dedi kız. -Bağ1rmayacağım -konuş benimle!- Söyle, ne yaptım!.

-Ne yaptığ1nı bilirsin, seni dişi şeytan! Bu gece gözlediler seni. Londra Köprüsüne kadar izlediler. Söylediğin her söz1 duyular.

Bil'in boynuna kollarını dolayan kız, -Öyle ise, benim senin hayatını kurtardığ1m gibi, Tanrı aşkına sen de benim hayatımı kurtar, ne olur! diye bağ1rdı. -Bil, sevgili Bil, beni öldürmeye yüreğin razı olamaz. Ah, tüm senin için yaptıklarımı düşün! Sana her zaman dürüst davrandım. Bil, Tanrı canımı alsın ki doğru söylüyorum!

Bil kollarını kurtarmaya uğraştı, ama Nensi'nin kolları onunkileri sardığından, bir türlü çekip kurtaramıyordu kendini.

Nensi başını onun göğsüne dayamaya çalışarak, -Bil! diye bağ1rdı. -O beyefendiyle o sevgili hanımefendi bize yardım edecekler; biliyorum, yapacaklar bunu. Bana para verdiler. Gel, ikimiz de bu korkunç yerden kaçalım, uzaklarda kendimize daha iyi bir yaşam kuralım. Geçmişten pişmanlık duymak ve yeni bir yaşama başlamak için hiçbir zaman çok geç kalmış sayılmaz insan.

Sayks kolunun birini kurtararak tabancasını çekti. Ancak, o korkunç öfkesi içinde bile, ateş ederse duyulacağını düşündü. Elinde tuttuğu tabancayı tüm gücüyle, kendi yüzüne degecekmişçesine yakın duran o yüze vurdu. Bir kez daha vurdu.

Nensi düştü. Başından akan kanlardan kör olmuş gibiydi.

Güçlükle dizlerinin üstünde doğrularak nefes gibi son bir dua ile Tanrı'ya yalvarıp af diledi.

Korkunç bir g r n md  bu. Sayks geri çekilip duvara yaslanmıştı. O manzarayı görmemek için elini gözlerine siper ederek, yakaladığı ağır bir sopayla Nensi'yi yere serdi.

::::::::::::::::::::

Yirmi ikinci Bölüm

SAYKS KAÇIYOR

Güneş kentin üstünde yükseldi ve öldürülen kadının yattığı odayı aydınlattı.

Sayks yıkanmış ve giysilerini oğuşturarak temizlemeye çalışmıştı; ne var ki, bir türlü çıkaramadığı lekeler vardı üstünde: Onun için o lekeli parçaları keserek yaktı. Yerler kana bulanmıştı. Köpeğin ayakları bile kan içindeydi.

Köpeği kucaklayarak dışarı  ıktı. Kapıyı kilitleyip anahtarını aldı ve evden uzaklaştı.

Londra'nın dışındaki köy yollarına varıncaya dek kentin içinden hızla yürüdü. Oradaki bir tarlada uzanıp uyudu, kaldı.

Sabah ve öğle çabucak geçmiş, akşam olmuştu. Sayks adamlarının kuzeye çevirerek yürümeye devam etti. Gece saat dokuz olmuştu. Sayks yorgunluktan bitmiş, köpek yürüyemez hale gelmişti. Bir köye vardılar. Köydeki handa ışık gören Sayks içeri girdi. K peğiyle birlikte ocağın yanındaki sessiz bir köşeye çekilerek yiyecek ve içecek ısmarladı.

Orada bulunan başka müşteriler çiftliklerinden konuşup duruyorlardı. Sayks'ı görmediler bile...

Adamın biri odaya girdiğinde, Sayks neredeyse uyumak üzereydi. Adam, köyden köye dolaşıp pudra, sabun, bıçak gibi şeyler satan satıcılardan biriydi.

Oradakilerden biri, -Hazine sandığında neler var bakalım, Heri? diye sordu. -Yiyecek iyi bir şey var mı?

Adam, -çok yararlı bir şey var, dedi. -İşte, her çeşit lekeleri çıkaran kusursuz bir şey. Giysilerinizdeki, ya da halılarınızdaki tüm lekeleri çıkarır. Yalnızca lekeyi bununla oğuşturun, hemen çıkar. Tanesi bir liraya!

Adamların bazıları ondan aldılar. Adam konuşmayı sürdürüyordu: -Tanesi bir lira! şarap, meyve, çay, su, boya, ya da kan; her çeşit lekeyi çıkarır! İşte, şu bayın şapkasında bir leke var. Onu hemen çıkartacağım.

-Yooo! diye bağırdı Sayks. -Ver onu bana!

Adam, -Onu şimdi tertemiz edeceğim, efendim, dedi. -Baylar, bu şapkanın üstündeki koyu renk lekeyi görüyorsunuz. şimdi o, ister şarap, meyve, çay, su,

boya; isterse kan...

Adam daha fazla söyleyemedi. Sayks şapkayı adamın elinden yırtarcasına çekip alarak, handan dışarı fırladı.

Sayks köyün içinden yürüyordu. Londra'dan mektup getiren posta arabasını gördü. Araba yol boyu onun yanından geçerek, köyün küçük postanesinin önünde durmuştu. Sayks oraya yaklaştıkça, postanedeki adamla konuşan muhafızın söylediklerini duyabiliyordu.

Muhafız, -İşte, mektup çantası burada, diyordu. -Şimdi Londra'dan gelen mektupları dağıtmakta acele et, tamam mı? Her zaman gecikiyorsun!

Muhafız mektupları verirken, adam sordu: -Londra'da yeni bir şey var mı?

Muhafız, -Herkes bir cinayetten söz ediyor, dedi. -Korkunç bir cinayet!

-Erkek mi, kadın mı?

-Bir kadın, dedi muhafız. -Genç bir kadın. Ama, bütün geceyi burada konuşmakla geçiremem. Haydi, hoşçakal.

Araba uzaklaşıp gitti. Sayks yürümeye devam etti. Büyük bir korku duymaya başlamıştı. Yolda gördüğü her şey; her ağaç, her gölge ona bir hayalet, ya da bir ceset gibi görünüyordu. Sanki her yerde kan görüyordu...

Sonra Nensi'nin kendisini izlediğini sandı. Dönüp ardına baktı, gölgelerin arasından onun kendine bakan gözlerini görüyormuş gibi oldu.

-Bunu sürdüremem, diye düşündü Sayks. -Tarlalarda tek başıma bir gece daha geçiremem. Londra'ya döneceğim. Hiç olmazsa orada konuşacak biri olur. Zaten polis de benim Londra'da kalacağımı hiç ummaz. Orada bir hafta saklanır, sonra Fransa'ya geçerim. Fagin bana yardım eder. Bunu bir deneyeceğim.

Geri yönde yolculuğuna başladı. Değişik yollardan geçerek, kente geceleyin girmeye karar verdi.

-Ama, ya köpek? diye düşündü. -Polis, köpeğin benimle birlikte olduğunu anlar. Verdikleri tariflerde köpeği anlatırlar, bu da insanların beni daha kolayca tanımalarına yardımcı olur.

Sayks köpeğini suda boğmaya karar verdi. Küçük bir nehre ulaşmıştı. Ağır bir taş alarak mendiline bağladı!. Köpek başını kaldırıp efendisinin yüzüne baktı.

Sayks aşağıya nehrin kıyısına indi. Köpek onun peşinden gitmedi.

Sayks, -Gel buraya! diye seslendi. -Duyuyor musun beni?

Köpek ilerledi, sonra tekrar geri çekildi.

Sayks, -Gel buraya! diye bağırdı.

Köpek bir an durdu, sonra dönüp tüm hızıyla kaçtı, gitti.

Sayks seslendi, seslendi, sonra oturup köpeğin dönmesini bekledi. Ama köpek filan görünmedi bir daha. Sonunda Sayks bir başına yolculuğunu sürdürmek zorunda kaldı.

::::::::::::::::::::

Yirmi Üçüncü Bölüm

MONKS YAKALANIYOR

Bay Branlo arabasından inip evinin kapısının çaldığında, gece her yanı sarıyordu. İki uşak gelerek elbirliğiyle ikinci bir adamın arabadan inmesine yardım ettiler ve onu eve götürdüler. Bu adam Monks'tu.

Oturlurlarken Bay Branlo, -Şimdi, diye söze başladı. -Konuşacak çok şeyimiz var.

Monks, -Siz beni buraya nasıl böyle getirebilirsiniz? dedi. -Siz benim babamın en eski arkadaşısınız: Bana böyle davranmak yürekliliğini nasıl gösterirsiniz?

Bay Branlo: -Babanızın en eski arkadaşı olduğum için sizinle konuşmak istiyorum. Babanızla olan arkadaşlığım ve onun güzel kız kardeşine, yani halanıza duyduğum sevgi beni buna zorluyor. Ben onunla evlenmek istemiştım, ne yazık ki genç yaşında öldü. Geçmişte kalan bu sevgiler nedeniyle sizinle konuşmak istedim, Edvard Liford.

-Söylediğiniz ismin bu işle ne ilgisi var? dedi Monks. Liford bir zamanlar benim adımdı, ama şimdi onu değiştirmiş bulunuyorum:

Bay Branlo: -Adınızı değiştirdiğinize sevindim. Bu isim bir zamanlar halanızın da ismiydi. Bunu unutmam.

Monks: -Benden ne istiyorsunuz?

Bay Branlo, -Sizin bir erkek kardeşiniz var, diye söze başladı.

Monks: -Benim erkek kardeşim filan yok. Tek çocuk olduğumu biliyorsunuz. Şimdi bana tutup erkek kardeşten söz ediyorsunuz?

Bay Branlo, -Beni dinleyin, dedi. -Ailenizin tüm geçmişini biliyorum. Babanızın mutsuz evliliğini ve babanızla annenizin nasıl ayrıldıklarını biliyorum. Babanız o zamanlar henüz gençti. Sonradan bazı yeni dostlar edindi; örneğin, iki güzel kız olan bir adam; kızlarının biri on dokuz yaşında, biri de henüz bebektı.

Monks: -Bundan bana ne?

Bay Branlo: -Babanız on dokuz yaşındaki o kıza aşık olmuştu, diye sözüne devam etti. -Bu gerçekten acı ve üzücü bir olaydır. Babanız o sırada çok zengindi. Aileden biri ölmüş ve ona büyük bir servet bırakmıştı. Sonra babanız da birden ölünce, tüm parası ayrı yaşadığı eşine ve oğulları olan size kaldı.

Monks, -Eeee? dedi. -Bana anlatmak zorunda olduğunuz şey bu muydu, yani?

Gözlerini karşısındaki yüzüne diken Bay Branlo, yavaş yavaş konuştu: -Hayır. Babanız ölmeden az önce beni görmeye gelmişti.

Monks: -Benim bundan hiç haberim yok.

Bay Branlo, -Evet, geldi, dedi. -Ve bana başka bazı şeylerle birlikte; sevdiği o genç kızın bir resmini de bıraktı. O yağlı boya resmi kendisi yapmıştı. Uzaklara gitmeyi tasarlıyordu, resmi yanında götürmeyecekti. Onu benim korumamı istiyordu. Başka bir ülkeye gidecek ve genç kız da yanında götürecekti. Ve sonra, o öldü.

Bay Branlo bir dakika sustu. Sonra sözüne devam etti:

-Onun ölümünden sonra ben genç kızı görmeye gittim. Ama kız ortalıktan yok olmuştu. Onu bir daha hiç görmedim. Bir süre sonra, güçsüzler evinde bir çocuğu olmuş. İşte bu çocuk sizin erkek kardeşiniz; Oliver Twist'di. Kader Oliver'i benim evime getirinceye dek bunu ben de bilmiyordum.

Monks, -Ne? diye bağırdı.

-Evet, dedi Bay Branlo. -Oliver bir süre benim yanımda kaldı. O günlerde Oliver'in kim olduğunu bilmiyordum, ama sonra çocuğun o yağlı boya resme ne kadar benzediğini gördüm. Onun nereden geldiğini merak etmeye başladım. Ama, o sırada çocuğun nasıl kaçırıldığını size anlatmama gerek yok sanırım.

Monks, -Bunlardan hiç haberim yok benim, diye bağırdı.

-Göreceğiz, dedi Bay Branlo. -Bırakın, devam edeyim çocuğu yitirmiş ve de bulamamıştım. Annesi; öldüğüne göre, bana ancak sizin yardım edebileceğinizi biliyordum. Uzun süre sizi bulmaya çalıştım.

Monks ayağa kalkarak, -Ve şimdi beni buldunuz, öyle mi? dedi. -Bu neyi değiştirir ki? Elinizde hiçbir kanıt yok. Oliver'in o resme benzediğini sanıyorsunuz, hepsi bu. O genç kızın bir çocuğu olup olmadığını bile doğru dürüst bilmiyorsunuz.

-Bilmiyordum, dedi Bay Branlo, -ama, şu son birkaç hafta içinde her şeyi öğrendim. Sizin bir erkek kardeşiniz var ve siz de bunu biliyorsunuz. Babanız size bir mektup bırakmıştı, anneniz onu yok etti. O mektupta doğacak çocuktan ve ona verilmesi gereken paradan söz ediliyordu.

Monks, -Hiçbir zaman olmadı böyle bir şey! diye bağırdı.

Bay Branlo, -Ben her şeyi biliyorum, dedi. -Oliver'i yok etmek için her şeyi, her kötülüğü denediniz. Oliver'e yardım edebilecek her şeyin nehrin dibinde yattığını söylemediniz mi, Fagin'e? Bunun doğru olmadığını söyleyebilir misiniz?

Monks sesini çıkarmadı.

Bay Branlo, -Polise haber vermeyeceğim, dedi. -Ancak siz de Oliver'in, kardeşiniz olarak, kendine düşen parayı almasını sağlayacaksınız. Size imzalamanız için bazı kağıtlar vereceğim. Onları imzaladıktan sonra istediğiniz yere gidebilirsiniz. Kabul ediyor musunuz?

Duyduğu korku ve nefretten perişan olan Monks, odada bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Konuşamıyordu.

Kapı açıldı ve Bay Grimvig içeri girdi.

-Cinayetten haberiniz var mı? dedi. -Adamın bu gece yakalanacağını sanıyorlar. Köpeğini polis görmüş. Hükümet onu yakalayana on bin lira verecekti.

Bay Branlo, -Beş bin de benden, dedi. -Fagin'den ne haber. O nerelerde?

Bay Grimvig, -O henüz yakalanmadı, dedi. -Ama yakalanacak. Herkes buna inanıyor. Bana sorarsan, polisin bu hafta onu yakalayacağından kuşku yok!

Monks büyük bir korku içinde iki adama baktı. Bay Grimvig, -Bay Bambıl geldi, diye sözünü sürdürdü. -Aşağıda. Onu şimdi görecek misiniz?

Bay Branlo, -Evet, birazdan, dedi. Monks'a döndü. Alçak sesle, -Kararınızı verdiniz mi? dedi. -Söylediğimi kabul ediyor musunuz?

Monks, -Evet, evet, kabul ediyorum, dedi. -Siz de her şeyi sır olarak saklayacaksınız, değil mi?

Bay Branlo, -Saklayacağım, dedi. -Şimdilik bu evde kalmanız gerekiyor. Güven içinde olmak istiyorsanız, sizin için tek umut, bu.

Bay Grimvig, Bay Bambıl'ı odaya getirmişti.

Bay Bambıl, Bay Branlo'ya, -Sizi gördüğüme çok sevindim, efendim, dedi. -Bizim küçük sevgili Oliver'imiz nasıl? Ben o çocuğu her zaman kendi oğlum gibi sevdim. Sevgili Oliver!

Bay Branlo Monks'u göstererek, -Şimdi, dedi. -Bu bayı tanıyor musunuz, Bay Bambıl?

Bay Bambıl: -Hayır.

-Bundan iyice emin misiniz?

-Hayatımda hiç görmedim kendisini.

-Ona hiçbir şey de satmadınız mı?

-Hayır.

-Belki, sizin güçsüzler evinde çalışan yaşlı bir kadının sakladığı

altın madalyonla yüzüğü de hiç görmediniz?

Bay Bambıl, -Gerçekten görmedim, diye karşılık verdi. -Yoksa beni buraya böyle saçmalara cevap vermek için mi getirdiniz?

Bay Branlo, -Bay Bambıl, dedi. -Böyle yapmacıkları sürdürmenize hiç gerek yok. Monks bize her şeyi anlattı.

Bay Bambıl gerçeği söylemesi gerektiğini anlamıştı.

-Pekala, dedi. -Ben bu adamdan biraz para aldım. O madalyonla yüzük hiçbir zaman alamayacağınız bir yerde. Başka soracağınız bir şey var mı?

-Yok, dedi Bay Branlo. -Ancak, bu sizin güvenilir bir insan olmadığınızı kanıtlar. Güçsüzler evinin müdürü olmaya uygun bir kişi değilsiniz siz. O işten çıkarılmanızı sağlayacağız. İyi günler.

::::::::::::::::::::

Yirmi Dördüncü Bölüm

SAKS'IN ÖLÜMÜ

Yakup Adası Taymis'de, nehrin Londra'nın en aşağı, en pis, en fakir mahallelerinden geçtiği yerdedir. Oradaki harap evler çoğunlukla bomboş ve çatısızdır; duvarları yıkılır; kapıları sokakların ortasına düşmüş kalmıştır; ocakları simsiyahtır ama, artık hiç tütmezler.

Tobi Krekit'le Çarli Beyts, işte bu yıkık dökük evlerin birinde saklanıyorlardı. Biribirleriyle korkulu seslerle konuşuyorlardı.

Tobi, -Fagin ne zaman yakalanmış? diye sordu.

Çarli, -Bu akşam tam yemek saatinde. Ben bacadan tırmanıp kaçtım, dedi.

-Ya Bet?

-Zavallı Bet! Onu, kim olduğunu söylemesi için cesedi görmeye götürdüler, dedi Çarli. -Giderken çıldırmış gibiydi; ağlıyor, bağırıyor, kafasını duvarlara vuruyordu. Onu hastaneye götürmüşler.

-Fagin'i asacaklar, yakaladıkları zaman Sayks'ı da asarlar, dedi Tobi, -Sana söylüyorum, Çarli, biz gerçek bir tehlike içindeyiz.

Çarli: -Bizi burada kimse bulamaz.

Onlar böyle konuşup dururken, merdivenlerde bir gürültü duyuldu ve Sayks'ın köpeği koşarak odaya girdi.

Tobi, -Bu da ne demek oluyor? dedi. -Sayks buraya gelemez, ha,

ne dersin U-Umarım gelmez.

Çarli, -Buraya gelmeyi aklına koymuş olsaydı, köpeklerle birlikte onun da gelmiş olması gerekirdi, dedi. -Dur bakayım! Şu zavallı hayvan için biraz su ver bana. Uzun bir yoldan koşarak gelmiş galiba.

Köpek suyu son damlasına kadar içti, sonra bir iskemlenin altına girip hemen uyudu kaldı.

Tobi: -Sence Sayks hiç kimseye bu evden söz etmiş olamaz, değil mi? Artık kendimi güven içinde hissetmiyorum, burada. Gitsek mi, acaba?

Çarli: -Hayır. Burada rahatız.

Tobi: -Sakın Sayks kendini öldürmüş olmasın?

-Hayır, dedi Çarli. -Öyle olsaydı, köpek bizi onun kendini öldürdüğü yere götürmeye çalışırdı. Hayır, herhalde köpeği bırakıp ülkeden kaçmış olacak.

Artık karanlık bastırmıştı. Bir mum yakıp masanın üstüne koydular. İskemlelerini iyice birbirlerine yaklaştırdılar; çıt çıksa şaşkınlık ve korkuyla yerlerinden sıçıyorlardı. Az ve ancak fısıltıyla konuşuyorlardı; sanki öldürülen kadının cesedi bitişik odada yatıyormuşçasına sessizlik ve korku içindeydiler.

Birden aşağıdaki kapı vuruldu. Tobi pencereye koşup dışarıya baktı. Yüzü, Beyts'e kimin geldiğini anlatmaya yetecek derecede bembeyaz kesilmişti. Köpek de yerinden fırlayıp kapıya koşmuştu.

Çarli mumu alarak, -Onu içeri almalıyız, dedi. -Başka ne yapabiliriz ki?

Sayks içeri girdi. Yüzü yaşlanmış ve yorgun görünüyordu; üç günlük sakalı uzamıştı; sık sık ve güçlükle nefes alıyordu; sanki Sayks'ın kendisi değil de hayaleti gelmiş gibiydi.

Oturdu. Bir sessizlik oldu. Sonra konuştu:

-Bu köpek buraya nasıl geldi?

-Tek başına. İki saat kadar önce, dedi Çarli.

-Bu geceki gazeteler Fagin'in yakalandığını yazıyor. Doğru mu, bu?

-Doğru.

Gene sessizliğe büründüler.

Sayks eliyle yüzünü sıvazlayarak, -Tanrı ikinizin de cezasını versin, dedi. -Bana söyleyecek hiçbir şeyiniz yok mu sizin?

Çocukların hiçbiri karşılık vermedi.

-Ne yapmak niyetindesiniz? dedi Sayks. -Beni polise satacak mısınız, yoksa av bitinceye kadar burada yatmama izin verecek misiniz? Haydi bakalım! Cevap istiyorum.

Krekit: -Şayet kendini güvende hissediyorsan, burada kalabilirsin.

Bir sessizlik daha oldu Sonra Sayks konuştu: -Şey, ceset gömüldü mü?

Çocuklar -hayır anlamında başlarını salladılar.

Sayks, -Neden gömülmedi hala? diye bağırdı. -Neden böyle çirkin şeyleri toprağın üstünde tutarlar?

Çarli Beyts, -Seni şeytan seni! diye bağırdı. -Senden korkmuyorum ben! Tobi senin burada kalmana izin verebilir, ama ben sana yardım etmeyeceğim.

Sayks Çarli'yi yakaladığı gibi yere fırlattı. Dizini çocuğun boynuna dayamıştı ki, kapının gürültüsüyle vurulduğu duyuldu. Dışarda ışıklar ve sesler vardı.

Sesler, -Kanun namına, açın kapıyı! diye bağıırıyordu.

Tobi büyük bir korku içinde bembeyaz kesilerek, -İşte buradalar! Buldular bizi! diye fısıldadı. -Elinizden geleni ardınıza koymayın! diye bağırdı Sayks. Çarli'yi tutup yerden kaldırdı. -Şimdi ben bu oğlanı nereye koyabilirim, Krekit?

Çarli'yi aşağıya götürüp bir odaya kapattılar.

-Haydi bakalım! dedi Sayks. -Bana öyle bağırarak nasıl olurmuş, küçük şeytan öğrensin.

Dışardan gelen sesler yükseldikçe yükseldi. Kalabalığın içinden bazıları duvara tırmanmaya çalışıyorlardı. Bazıları -merdiven bulun diye bağırışıyor, başkaları -evi ateşe verelim diyorlardı. Kalabalık, öfkeli bir rüzgarla dalgalanan bir mısır tarlasına benziyordu.

-Sular! diye bağırdı, Sayks. -Ben buraya gelirken sular çekiliyordu. Bana bir halat ver, Tobi, uzun bir halat. Herkes evin önüne toplanmış. Ben arkadan ineceğim. Çabuk bana bir halat ver, yoksa iki cinayet daha işleyip sonra da kendimi öldürecekim.

Tobi, Sayks'a bir halat verdi. Sayks evin en üst katından çatının kenarına tırmandı ve oradan aşağıya baktı.

Sular çekilmişti; nehrin yatağı yumuşak, ıslak bir kara parçası olarak uzanıp gidiyordu.

Sayks çatıda görününce dışardaki kalabalık bağırmıştı. O anda evin içinden de sesler duyuldu; insanlar eve girmişlerdi.

Sayks halatın bir ucunu bacanın çevresine, öbür ucunu da kendine dolayıp bağladı. -Yere yaklaşınca kadar ipten kayarak inerim, sonra ipi keser

yere atlarım, diye düşünüyordu. Bıçağım elimde hazır nasıl olsa.

Çatının üstünde duran Sayks tam o sırada dönüp arkasına bakmış ve kollarını başının üstüne kaldırarak bir korku çığlığı atmıştı. -Gene o gözler! diye bağııyordu. -Hala kızın gözlerini görüyorum.

İşte o anda Sayks arkası üstü düşerek çatıdan aşağıya yuvarlandı. İp boynuna dolanmıştı. On iki metre kadar düşükten sonra birden durdu. Orada asılıp kalmış, duvarın önünde sallanıyordu; ölmüştü.

::::::::::::::::::::

Yirmi Beşinci Bölüm

ÖYKÜNÜN SONU

Fagin hapishanede oturmuş, gözlerini yere dikerek düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Bir süre sonra, hakimın kendisine söylediğı bazı sözleri anımsamaya başladı: -Ölünceye kadar boynundan asılacak...

Hava karardıkça, böyle ölen bütün tanıdıkları birer birer aklına gelmeye başlamıştı. Sayıları o kadar çoktu ki, sayamıyordu bile... Onların bazılarını ölürken görmüştü ve dudaklarında dualarla öldükleri için onlara gülmüştü. Ne de tuhaf bir ölümdü bu... Birden sallanıveriyorlar ve o güçlü, sağlıklı adamlar asılmış giysi yığınlarına dönüşüyorlardı!

Onların bazıları da herhalde bu hapishanede kalmış olmalıydılar. Sanki cesetlerle dolu bir mezardaymış gibi geldi ona. -Işık! Işık! Elleriyle ağır kapıyı dövüyordu. -Işık!

Sonunda adamın biri bir mumla geldi.

Gece, arada sırada kilise saatinin vuruşlarıyla bozulan bir sessizlik içinde geçti. Demir çanın her vuruşu ona aynı haberi getiriyordu: Ölüm!

Gün doğdu. Gün ha? Artık gün yoktu onun için: Gelmesiyle gitmesi bir olmuştu. Gene gece oldu: Çok uzun ve gene de çok kısa bir gece; korkunç sessizliğı içinde uzun ve aceleyle birbirini kovalayan saatleri içinde kısa bir gece.

Bir kez çılgın bir yaratık gibi haykırdı; başka bir kez saçını başını yolarak bağırdı, ağladı. Kendi dininden adamlar yanibaşında dua etmeye geldiler; ama Fagin onların üstüne yürüyerek kovaladı.

Böylece pazartesi sabahı geldi. O gün, Fagin'in son günüydü. Yatağının üstüne oturmuştu. Kızıl saçları solgun yüzünün üstüne sarkıyordu. Sakalı karmakarışık olmuştu. Gözleri korkunç bir ışıkla parlıyordu.

Sonra hapishanenin iki görevlisi onu görmeye geldiler. Onların ardından Bay Branlo'yla Oliver de gelmişti.

Görevlilerden biri Bay Branlo'ya, -Bu küçük bey de içeriye girecek mi? diye sordu. -Çocukların göreceğı bir manzara değil bu, efendim.

Bay Branlo, -Gerçekten değil, dostum, diye karşılık verdi. -Ne var ki, benim bu adamla olan işim çocukla çok yakından ilgili. Oliver bu adamı o kötü başarı günlerinde görmüştü; bana kalırsa, biraz üzüntü ve korku pahasına da olsa, onu asıl şimdi görmesi gerekir.

İçeri girdiler.

Fagin, -Burada ne arıyorsunuz? diye bağırdı. Bay Branlo, -Sende bazı kağıtlar var, dedi. -Monks denen bir adam sana bazı kağıtlar vermiş. O kağıtların nerede olduğunu bilmek istiyoruz.

-Yalan bu! diye bağırdı Fagin. -Kağıt mağıt yok bende; bir tane bile yok!

Bay Branlo, -Tanrı aşkına, dedi, -şimdi böyle söyleme. Ölümün eşiğindesin. Biliyorsun Sayks öldü ve Monks da bana her şeyi anlattı. Nerede o kağıtlar, söyle?

Fagin, -Oliver! diye bağırdı. -Buraya gel! Buraya! Gel kulağına söyleyeceğim.

Oliver alçak sesle, -Korkmuyorum, dedi, Bay Branlo'nun elini bırakarak Fagin'e doğru gitti.

Fagin Oliver'i kendisine doğru çekerek, -O kağıtlar, dedi, -üst kattaki ön odada, ocağın biraz üstündeki bir deliğin içinde duran çantada. Seninle konuşmak istiyorum, şekerim. Seninle konuşmak istiyorum.

-Evet, evet dedi Oliver. -Bırak önce dua edeyim. Ne olur; izin ver bir tek dua okuyayım. Sen de dizlerinin üstüne çök ve benimle birlikte dua et.

Fagin çocuğu kapıya iterek, -Dışarda! Dışarda! diye karşılık verdi. -Seninle dışarda dua edeceğiz, şekerim. Sen önce beni buradan çıkar. Beni sen dışarı çıkarabilirsin.

Oliver hüngür hüngür ağlayarak, -Tanrım bu adamı bağışlasın! dedi.

Hapishanenin kapısı açıldı.

Görevliler Fagin'i tuttular. Fagin bir hayvan gibi boğuştu, sonra öyle bir çığlık attı ki, sesi hapishane duvarlarının ötesinde çınladı.

Bay Branlo'yla Oliver hapishaneden ayrıldılar. Oliver bu korkunç ziyaretten sonra neredeyse bayılıyordu. Kendini öyle zayıf hissediyordu ki, bir saat, ya da daha uzun bir süre yürüyecek gücü kendisinde bulamadı.

Öykümüzün sonuna geldik. Birkaç basit sözle artık onu bitirebiliriz.

Fagin'in ölümünden sonra, Çarli Beyts Usta ne de olsa dürüst bir yaşamın en iyisi olduğuna karar verdi. Geçmişin karanlık günlerine arkasını dönerek, yeni ve mutlu bir yaşama başladı. Bir çiftçinin yanında çalışlıyordu.

Monks Amerika'ya gitti; orada bütün parasını harcadı ve hapiste öldü.

Bay Branlo, Oliver'i evlat edindi. Yaşlı Bayan Bedvin'le birlikte köydeki bir eve taşındılar. Bu ev, Bayan Meyli ile Roz'un oturdukları evden bir mil kadar uzaktaydı.

Bay Gilz ve Britilz hala Bayan Meyli'nin uşakları olarak orada kalıyorlardı. Dr. Lozbern tekrar Çörtsi'ye dönmüştü; ama birkaç ay sonra oradaki havanın kendisine yaramadığına karar vererek o da köye taşındı. Bay Grimvig sık sık Londra'dan gelerek hepsini ziyaret ediyordu.

Tüm iyi dostlarının bu denli yakınında olmaları küçük Oliver için büyük bir mutluluktu. Hepsi de biribirinin dostluğundan sevinç duyarak gerçekten mutluydular ve sevgisi, acımasıyla kendilerini koruyan, mutlu eden Tanrı'ya şükrediyorlardı.

BİTTİ